

1922

ମହାକବି

Handwritten text in Odia script, likely a dedication or note.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν ὄψει πρὸς 3 1/2 ο/ο
Μὲ 15 ἡμέρων προειδοποίησιν . . . 4 1/4 ο/ο
Ταμειυτήριον
μέχρι Δρχ. 100.000. 5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ :

Λονδίνου ἐν ὄψει πρὸς 3 1/2 ο/ο
ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. 4 ο/ο
Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει 4 ο/ο
Παρισίων 2 ο/ο

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
(ΣΤΟΑ ΡΙΖΑΡ)

— τὰ ὑψηλότερα —
MODÈLE
— Γυναικείων πλ.

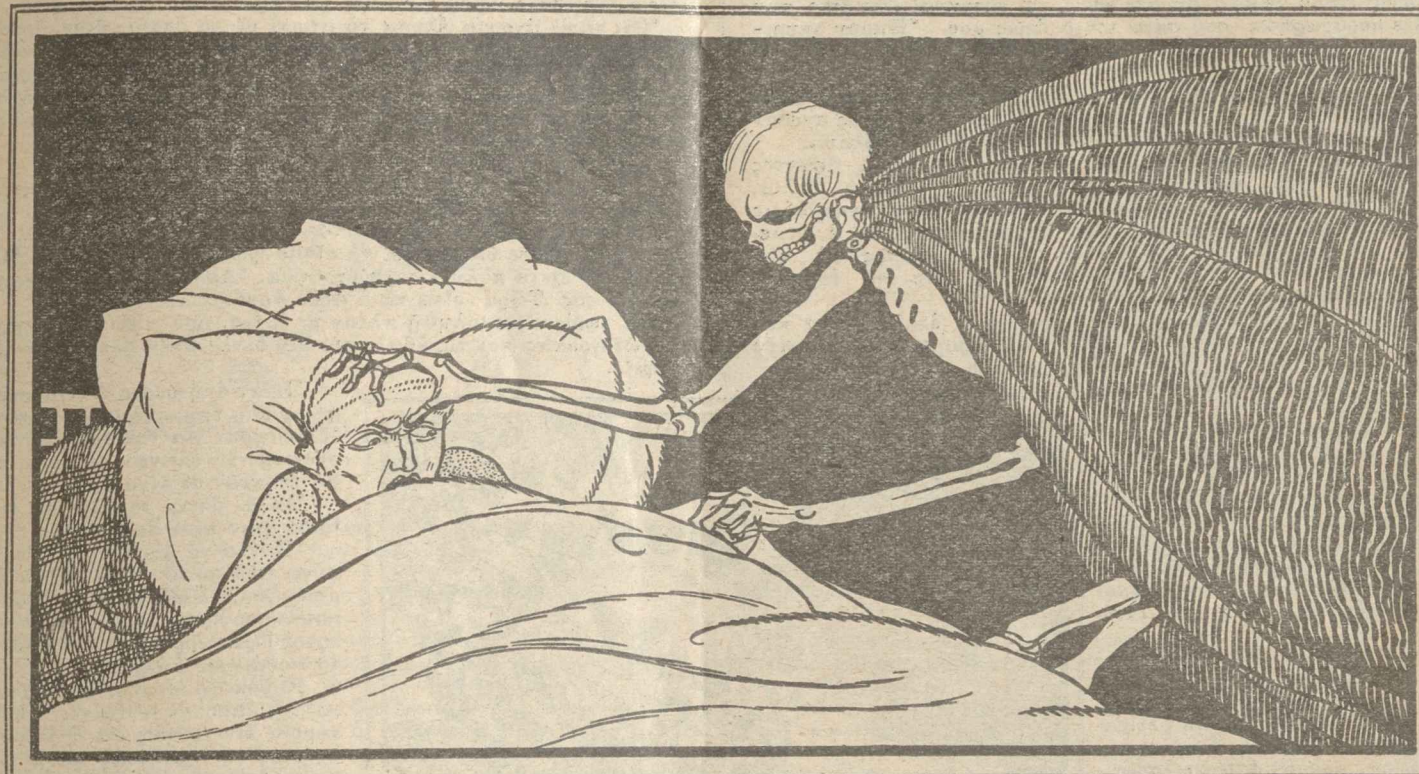
ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ
ΚΩΝ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥ

Κ. ΚΟΛΑΙΤΣΙΝ
ΚΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΚΑΛΩΝ
ΟΔΟΣ ΑΛΑΡΚΗ 170.

24 Νοεμβρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1153

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΙΟΛΑ ΑΝΝΙΤΣΙΑΡΙΚΟ

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΠΕΙΡΑΜΑ

Έταξίδευα με τὸ ὑπερωκεάνειο «Κόντε-Ρόσσο» γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου με ἐπερίμενε με λαχάρα ὁ θετός μου, — ἀδελφός τοῦ πατέρα μου — πλουσιώτατος βιομήχανος τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἦθελε, καθὼς μοῦ ἔγραψε ὁ ἴδιος στὰ γράμματά του, νὰ ξαναῖδῃ καὶ νὰ σφιχτῇ στὴν ἀγκαλιά του, τὸν μοναχικοῦ ἀνηψιό του, τὸν ὅποιο εἶχε ἀφίξει μορὸ παιδάκι, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα...

Μέσα στὸ ἀμύλοιο ἔκανα μερικὲς τυχεῖς γνωριμίες, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ γίνονται στὰ ταξίδια καὶ ποὺ ξεχνιοῦνται πολὺ γρήγορα. Μὲ τοὺς ἐπιβάτας ποὺ γνωρίστηκα ἀνταλλάξαμε ἐπισκεπτήρια. Αὐτοὶ μὲ εἶδαν στὰ δικά μου ἐπισκεπτήρια, κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου, τὴν λέξι «ὕπνωσις», θέλησαν νὰ δοῦν μερικὰ πειράματα ὕπνωσις, καὶ ἄρχισαν νὰ με παρακαλοῦν θερμὰ νὰ μὴ τοὺς τὸ ἀρνηθῶ αὐτό.

Προσπάθησα νὰ τοὺς ἀποφύγω, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Μὲ παρακαλοῦσαν τόσο θερμὰ, μὲ τόσο ἐπιμονὴ ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ ὑποκύψω.

Μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς πρώτης θέσεως ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ οἱ θεαταὶ μου, ἔκανα τότε μερικὰ συνηθισμένα πειράματα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχα κάνει πολλὰ φορὲς σὲ δημόσιες καὶ ἰδιωτικὲς συγκεντρώσεις.

Εἶχα βρεθῇ, εὐτυχῶς, μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν μερικὰ καλὰ μέντιουμ καὶ εἶσι μπόρεσα νὰ διασκεδάσω δυὸ δολοχρὲς τοὺς συνταξιδιώτας μου.

Ὅταν ὁμοῦς θέλησα νὰ διακόψω τὰ πειράματα, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ με παρακαλοῦν νὰ συνεχίσω μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ποὺ μ' ἐνεύριζε τρομερὰ.

Ἦμουν ἐτοιμὸς ν' ἀρνηθῶ, ὅταν με πλησίασε κάποιος κύριος, ὁ ὅποιος μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴ μέσα στὸ πλοῖο γιὰ τοὺς παράξενους τρόπους του, καὶ ὁ ὅποιος πλάνωντάς μου φιλικά τὸ χερί μοῦ ἐφιθέρισε στὸ αὐτί :

— Μιράβο σας !... Βρίσκω πολὺ-πολὺ ὠραία τὰ πειράματά σας !... Πρὸς ὅμως νὰ ἱκανοποιήσετε περισσότερο τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι διψοῦν γιὰ μυστήριον !... Ἄν θέλετε μπορῶ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ μερικὰ πειράματα γιὰ νὰ σὰς ξεκουράσω...

Συγχρόνως δὲ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ ἐργαλεῖο ποὺ τὸ ἐγνώρισα πολὺ καλά, γιατί καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα χρησιμοποιοῦσε μερικὲς φορὲς. Ἦταν ἓνας «π-ε-ρ-ι-σ-τ-ε-ρ-ο-φ-ι-κ-ὸς» καὶ θ-ε-ρ-ε-υ-τ-ικ-ὸς.

π-τ-η-ς>. Τὸ ἐτοποθέτησε ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο τῆς αἰθούσης καὶ μοῦ εἶπε σιγανά :

— Θὰ μποροῦσα νὰ κάνω πειράματα καὶ χωρὶς αὐτό, ἀλλὰ εἶνε πάντα προτιμότερο νὰ εἶχῃ κανεὶς λίγη στάχτη στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ. Κυττάξτε...

Καὶ γυρίζοντας ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τοὺς θεατὰς ἄρχισε νὰ τοὺς κυττάξῃ ἐπίμονα, μ' ἓνα βλέμμα ἐντονο καὶ ἐπίμονο. Σὲ διάστημα δέκα δευτερολέπτων ὅλοι οἱ συνταξιδιώτες εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ ἓνα εἶδος καταληττικῶ ὕπνου καὶ ἔμεναν ἀκίνητοι σὲς περὶ παράξενες στάσεις !...

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ θάυμα ! Κανεὶς ποτὲ ὕπνωσις, ἀπὸ ὅσους εἶχα γνωρίσει, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ μὲ τέτοια δύναμι ποὺ ἐμοῦσε διαβολικῇ !...

— Ποιὸς εἶσθε !... τὸν ρώτησα τότε σχεδὸν σαστισμένος, ἐνὺ γελῶν με ὕψος εὐχαριστημένο. Ποιὸς εἶσθε !... Τὸ ξέρετε πῶς εἶσθε ἄνθρωπος καταπληκτικὸς !

— Ἰσως... Θέλετε νὰ μάθετε ποιὸς εἶμαι ; Μὲ λένε δόκτορα Μάκο...

Τοῦ εἶπα καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά μου, προσθέτοντας ὅτι τὸ θεωροῦσα ἐξαιρετικὴ εὐτυχία ποὺ ἔκανα τὴν γνωριμία του. Ἐκεῖνα κυττάζοντας γύρω στὴν αἴθουσα ποὺ εἶχε μεταβληθῇ σὲ... ὑπνῶσιον, τὸν ρώτησα :

— Καὶ τώρα !... Τί θὰ γίνῃ τώρα !...

— Ἀπλῶς. Θὰ πᾶμε νὰ καπνίσουμε ἓνα τσιγάρο στὴν πρόση. Μέσα σὲ δύο ὥρες θὰ ἔχουνε ξαπνήνῃ ὅλοι !... Ἐν τῷ μεταξύ ἐμεῖς θὰ βροῦμε εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε λιγάκι.

Ἐξαμολοῦσα καὶ ἡ πόσις πλέον ἀκολούθησα τὸν παράξενον δόκτορα...

Τί ! ἄλλες μέρες ἔκαμε νέα πειράματα ποὺ κατέπληξαν τοὺς ναυτικούς τοῦ πλοίου.

Ὅλοι μιλῶσαν γι' αὐτόν... Ἦκε νὰ μὴ πολὺλόγῃ τέλος, ἔτσι ἐγνώρισα τὸν παράξενον καὶ μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ ἀγαπήσω σὰν ἀδελφὸν καὶ νὰ τὸν μισῶ κατόπιν φοβερὰ, ὅταν παρέστην στὸ πλοῖο μυστηριώδης καὶ στὸ πλοῖο ἐγκληματικὸς τοῦ πλοίου.

Φάσαμε τέλος στὴ Ν. Ὑόρκη. Κατέβηκα τοὺς κυρίους ποῦχα γνωρίσει στὸ ἀμύλοιο, καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ θετοῦ μου. Μερὲς κατόπιν, ἓνα βράδυ ποὺ δὲν εἶχα καθόλου διάθεσι νὰ κοιμη-

Ἐκαμε γὰρ πειράματα, ποὺ κατέπληξαν τοὺς ναυτικούς...

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ἀπὸ κάθε
ἄλλην τὴν
καλλιτέραν

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

ΔΙΟΥΤΙ : ΔΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΟΝΩΝΕΙ ΤΑ ΟΥΛΑ
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΘΕΙΡΗ ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ
ΕΠΕΙΔΗ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΑΠΩΝΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρέμβης 18

ΚΡΕΜΑ "ΙΩΑΝΝΑ,"

Μεταχειριάζετε τὴν εἰς Σωληνάρια

ΚΡΕΜΑΝ "ΙΩΑΝΝΑ,"

Τὴν προστασία τῆς καλλονῆς τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἐπιδερμίδος.

Ἡ ΚΡΕΜΑ "ΙΩΑΝΝΑ," εἶνε ἀντὶ τὸ ἀπὸ κάθε ἄλλης ΚΡΕΜΑ, διότι τὰ συστατικά της ὄχι μόνον δὲν εἶνε βλαβερά, ἀλλὰ ὠφελοῦν καὶ προστατεύουν τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου ἀπὸ τὰς συνεχέας διεισδοσίας τῆς ἐπιδερμίδος.

Μία δοκιμὴ εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ βεβαιωθῇτε

Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα
ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ Στὰ Περματὸγλου
Πόλεις λιανικὴ καὶ χονδρικὴ. Διαρκὴς παρακαταθήκη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑ
Οδὸς Εὐαγγελιστρίας
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓὴ
χειμερινῶν καπέλων
ΚΑΣΤΟΡΙΑ Εἰς ΠΟΛΛΑΣ ΠΟΙΣΤΕΣ
ΤΙΜΑΙ ἈΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

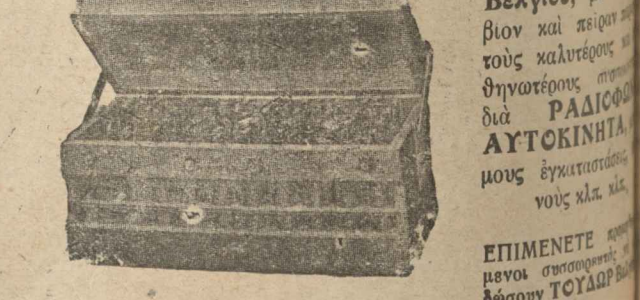
Γαλλικὰ, Ἀγγλικὰ, Γερμανικὰ, Ἰταλικὰ, Ἰσπανικὰ, Ἑσπερινὰ, Λατινικὰ, ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ & ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ, Λατινικὰ, Ζωγραφικὴ, Σκιτσογραφία, Δ. Χ. ΤΣΑΜΗΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΣΑΜΙΣΤΟΝ Πλατ. Ἀν. Βουλ. Μαθηματὰ δι' ῥαβδόγραφ' εἰς ὅλας τὰς ξένας γλώσσας. ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ δι' ῥαβδόγραφ' εἰς ὅλας τὰς ξένας γλώσσας.

ΔΩΡΕΑΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΝ - ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΝ
Δ. Χ. ΤΣΑΜΗΣ Πλατεία Ἀγίου Θεωφάνους

ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ "ΤΟΥΔΩΡ"

ΒΥΣΣΕΛΛΩΝ ΒΕΛΓΙΟΥ
Παγκόσμιον φήμη

Προσέχετε καὶ ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ, Βεραντέρας 20
Ζητούνται σοβαροὶ ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας

θω, έβρημάτιζα με μεγάλα βήματα μέσα στο σφύζοντο δωμάτιο που μου είχε παραχωρήσει στο σπίτι του ο θεός μου. Ήμουν νευρικός. Κάποιο ανέκφραστο προαίσθημα μου έταραζε όλο το νευρικό μου σύστημα.

Είχαν περάσει δυο μήνες από την ημέρα πουχα φτάσει στην Νέα Υόρκη. Όλον αυτό τον καιρό τον πέρασα κλεισμένος σχεδόν στο σπίτι. Δεν έβγαίνα συχνά έξω, δεν διασκεδάζα καθόλου...

Μολαταύτα τον δόκτορα Μάρκο τον είχα συναντήσει αρκετές φορές. 'Αν κ' είχαμε συνδεθεί όμως με την παιδί θερμή φιλία, εγνώριζα πολύ λίγα πράγματα γι' αυτόν και για τις μυστηριώδεις μελέτες στις οποίες ήταν απασχολημένος. Ήμουν βέβαια κι' εγώ μεμνημένος στα μυστήρια του υπνωτισμού, αλλά ο τρόπος με τον οποίον ενεργούσε ο δόκτωρ Μάρκος ήταν για μένα ένα έντελως σκοτεινό μυστήριο.

Μου είχε υποσχεθεί ότι πολύ γρήγορα θα μ' έκαλούσε να παραστώ σ' ένα περίφημο πείραμά του, σ' ένα πείραμα καταπληκτικό και ή ανυπομονησία μου σχετικώς ήταν μεγάλη...

Αυτό το βράδυ για να περάσω την ώρα μου και για να υπερνικήσω τον παράξενο εκνευρισμό που με κρατούσε σε διαρκή υπερδιέγερση, έπληρα από τη βιβλιοθήκη ένα βιβλίο κι' άρχισα να το φυλλομετρώ αψηχημένος και να κυττάζω τις διάφορες εικόνες του, που κατά βάθος δεν μ' ενδιέφεραν καθόλου γιατί ήταν σχετικές με πρόσωπα της αγγλικής κοινωνίας του 14ου αιώνα.

Έξαφνα όμως, κάτι το άπρόοπτο, κάτι το μυστηριώδες, κάτι το ανεξήγητο έτράβηξε την προσοχή μου. Έπάνω σε μία λευκή σελίδα του βιβλίου που ήμουν έτοιμος να την γυρίσω, παρουσιάσθηκε ξαφνικά μια φράση, λίγες λέξεις, γραμμένες με μολύβι, σαν να τις έγραψε γρήγορα - γρήγορα κάποιο άορατο χέρι...

Ανεπλήρως κατάπληκτος κρατώντας το βιβλίο ανοιχτό στο χέρι μου και διαβάζοντας τις λέξεις αυτές:

«Σε περιμένο άρρωστος στις 11, πρό το μεσονυκτίου, στο σπίτι μου. Μάρκος».

Έπλησιασα άμέσως τη σελίδα στο φως για να κυττάξω καλύτερα, μετά του κακού εκύτταξα και εξανακύτταξα. Η λέξεις είχαν χαθεί, ή σελίς ήταν λευκή...

Ότε ή παραμικρή μολυβιά δεν υπήρχε πάνω στο λευκό χαρτί, τίποτε, τίποτε άπολύτως!...

Ανυπόμονος να εξηγήσω το μυστήριο αυτό έτρεξα στο σπίτι του δόκτορα Μάρκου πρό των έντεκα. Χτύπησα στην πόρτα και κατέβηκε ο ίδιος να μου άνοιξει με το παιδί γλυκό χαμόγελο στα χείλη, με ύφος έντελως φιλικό.

Σας έπεριμένα, μου είπε, όταν με είδε. Και με ώδηγησε μέσα στο άπομωρο, ήσυχο και ασήχητο έπιπλωμένο γραφείο του. Μόλις βρέθηκα εκεί έννοιωσα, δεν ξέρω γιατί, μία άλόκοτη στενοχώρια.

Ο δόκτωρ Μάρκος, εκάθησε σε μία μεγάλη πολυθρόνα κοντά στο γραφείο του και μου έδειξε ένα κάθισμα άπέναντί του.

Μία παράξενη κακοδιαθεσία άρχισε να με πιάνει σιγά - σιγά καθώς εκύτταζα τον φίλο μου του οποίου το βλέμμα είχε γίνει τώρα σκληρό και άπειλητικό.

Ήμουν έτοιμος να του μιλήσω και να του ζητήσω εξηγήσεις. Άλλά εκείνος μαντεύοντας την σκέψι μου μου έκανε νεύμα να σιωπάσω. Έπειτα κώχθηκε βαθύτερα στην πολυθρόνα του και μισανόγοντας τα μάτια του που πετούσαν άστραπές άρχισε να μιλά με σιγανή φωνή:

— Σας είχα υποσχεθεί, μου είπε, ένα μεγάλο πείραμα. Είσαστε πάντα διατεθειμένος να το ιδήτε;

— Β. βολα... αλλά...

— Δεν υπάρχει ανάγκη να μου κάνετε καμιά φρωτική. Έπιμένο στα λόγια μου. Είσαστε πάντα έτοιμος να ιδήτε το πείραμα;

— Δεν ξηώ τίποτε καλύτερο άπ' αυτό, επιθήρισα, μόλις κατορθώνοντας να άσπασω τις λέξεις αυτές.

— Χρειάζεται πολύ θάρρος, εξηκούούσης ο δόκιω Μάρκος και πρό παντων μεγάλη ψυχραιμία εκ μέρους σας. Άλλως τε έσεις είσθε μεμνημένος στα του υπνωτισμού...

Διεκόη για να βγάλω, από το συσταρι του γραφείου του ένα δεματάκι δεμένο με εξαιρετική επι-

μέλεια. Το έβαλε κοντά μου και με παρακάλεσε να το άνοίξω.

Όχι χωρίς άγανατία έλυσα το σχοινί με το οποίο ήταν δεμένο, άνοιξα το χαρτί και είδα μία δωδεκάδα φωτογραφιών άφαιον κοριτσιών από δεκαέξ έως δεκαογτώ έτών. Είχαν όλα μια έκφραση γελαστή και χαριτωμένη... Ο δόκτωρ Μάρκος είχε σηκωθεί εν τη μεταξυ από την πολυθρόνα του και με κυττάζε κατάματα για να μαντέψω τις σκέψεις μου.

— Ποιές εινε αυτές; τον ρώτησα.

— Θα τις ιδήτε σε λίγο. Θάρθουν εδώ, μου άποκρίθηκε χαμγελώντας.

— Δόκτωρ! του φώναξα. Αυτό που λέτε εινε τερατόδες!

— Μου είχατε υποσχεθεί να είσθε ήρεμος άγαπητέ μου, αλλά βλέπω πως έχετε πολύ λίγη ψυχραιμία. Άλλως τε, τόσο το χειρότερο για σας. Τώρα εινε πε ά πολύ άργά.

Και χωρίς ν' άσכולηθώ πλέον μ' έμένα, μου πήρε από τα χέρια τις φωτογραφίες και τις έβαλε την μία δίπλα στην άλλη επάνω στο γραφείο.

Ήταν άνηκουστο εκείνο που ο φίλος μου έτοιμαζόταν να κάνει.

Εφοβόμουν για την τύχη των άστοχισμένων εκείνων κοριτσιών που θα έπεφταν σε λίγο στα χέρια του.

Άλλά όπως το είχε πει κι ο ίδιος ήταν πεα πολύ άργα!

Ήθελα να φωνάξω, ήθελα να φύγω από αυτό το σπίτι, μα δεν μπορούσα. Μου φαινόταν πως ήμουν κασσωμένος στο καθίσμα μου, χωρίς ιδρώ; έβρεχε το πρόσωπό μου, τα πόδια μου έκραγαν...

Ο δόκτωρ Μάρκος δεν ήσυχαιτο πια καθόλου μ' έμένα. Άλλοτε νόμιζαν εν τούτοις ότι ή ταπεινότητα της δειλότητας του με κρατούσε άκίνητον κοντά του, σκεδόν άνίσχυρον στην έξουσία του.

Τα μάτια του που πετούσαν άστραπές ήσαν καρφωμένα επάνω στις φωτογραφίες. Το πρόσωπό του είχε πάρει μία έκφραση σκληρή και άγρία, τα χείλη του επιθήριζαν σιγανά επιτακτικές και σύντομες προσαγγελίες.

Είχα σαφή και άκριβη έντύπωση εκείνου που συνέβαινε μεταξύ του δόκτορα Μάρκου και των κοριτσιών που ήσαν στις φωτογραφίες.

Ήξερα πολύ καλά τί έσημαιαν ή σιγανές και ισχυρές έκινες προσαγγελίες του. Ο δόκτωρ προσκαλούσε κοντά του, μέσα στο σπίτι του, όλα αυτά τα κορίτσια, τα όποια είχαν άφαιον ίσως αυτή την συμμη, τα ζεστά κρεβάτια τους, την παιδική τους στέγη, τους άγαπημένους συγγενείς των, για να τρέξουν, χωρίς δύναμη, χωρίς έλπιση κοντά του!

Πόση ώρα έχορτήσε ο θανάσιμος αυτός εφιάλτης; Δεν ξέρω, δεν θυσιόμαι... Ίσως έναν αιώνα, ίσως μερικά δευτερόλεπτα μόνον! Θυσιόμαι εν τούτοις, πως άκουσα ένα έλαφρό θόρυβο, τον θόρυβο πολλών βημάτων, ένα δυσδιάκριτον ψήθυρο, μέσα στο άπλανό σαλονάκι. Είδα τότε τον δόκτορα Μάρκο να σηκώνεται μ' έναν μορφασμό ίκανοποιήσεως από άχορο του πρόσωπο και να μου ψιθυρίσει σ' αυτί:

— Έδώ εινε όλος... Έλάτε...

Άλλά δεν εκινήθηκα από τη θέσι μου, δεν μπόρεσα να κινηθώ. Ο φίλος μου γελούσε τώρα ένα γέλιο τρελλό, ένα γέλιο τραμακτικό, που μου επέαγωνα το αίμα μου μέσα στις φλέβες! Έγελούσε για τον τρόπο μου, για την άγανατία μου, για την άδυναμία μ' ν, ήθελε να με βασανίση άκορη περισσότερο, να μου δείξω όλοφάνερα την άτιμία του. Έσκαψε λοιπόν και μου είλε δονηστέρα αυτή τη φορά:

— Με περιμένουν! Έλάτε κι' έσεις.

— Δόκτωρ!.. Μάρκο!

Ήσαν ή μόνες λέξεις που μπόρεσα να προσφέρω τραυλίζοντας.

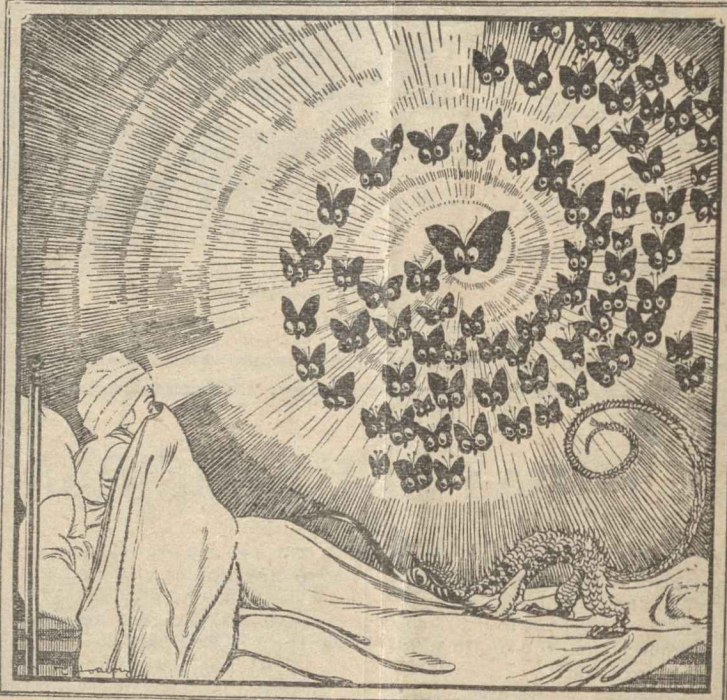
Ο δόκτωρ όμως άμείλιχτος, όπως πάντα, έανέλαβε:

Σας είχα υποσχεθεί ένα πείραμα μεγαλειώδες και κάρτισμα λόγου μου. Κυττάξε τώρα...

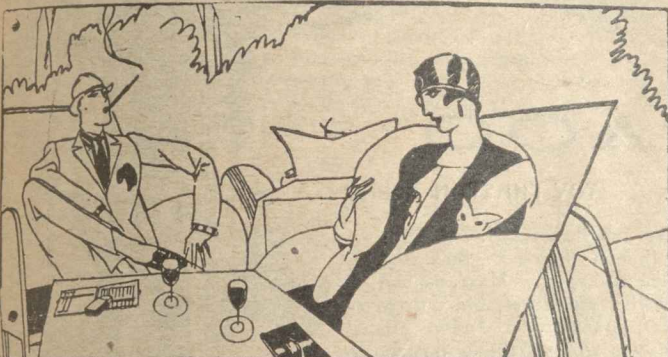
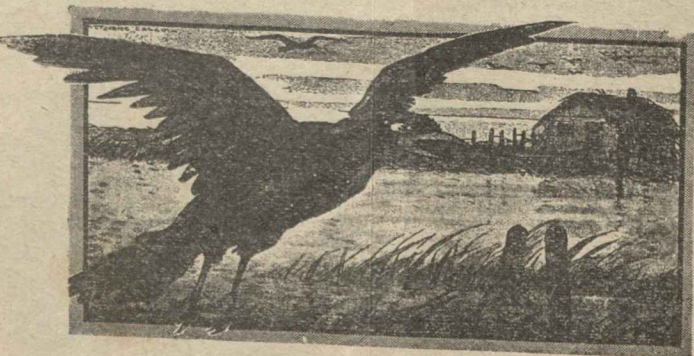
Έψαξε ανάμεσα στις δωδεκα φωτογραφίες, τράβηξε μία από αυτές, μου την έφερε κάτω από τα μάτια και μου είπε:

— Σας άρέει; Εινε πολύ χοριτωμένη, αί... Δεν θέλετε λοιπόν να διασκεδάσουμε μαζί τους; Πωλύ καλά... Τώρα κυττάξε να δεις ως που φτάνει ή δύναμη μου...

Και πρίν προσέσσω να του άπείξω άπ' τα χέρια την φωτογραφία που άποτυχιζόμουν εκείνον κοριτσιό, έπληρε ένα μαχαίρακι και ταχώς επέ-

Παγώνω δόλωσμο: από τρομερούς εφιάλτες...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Stet transit...

Ο κύριος Μιχαήλ Καρολί, πρώην πρόεδρος της Ούγγρικης Δημοκρατίας και πολιτικός εξόριστος τώρα, έπαιξε πρό ή ερσάν σκάκι σ' ένα κεντρο της Μονάχης μ' ένα νεαρό σωφφέρι ταξί, εξαιρετικά καλοανατεθωρακμένο και εύγενή, του οποίου άγνωστος το όνομα ναι τον όποιον είχε συν νήσει τυχαίω.

Άξιαν, καθώς έπαιζαν, ο κύριος Καρολί φώναξε: «echec au roi! ιού βασιλιά!» φράσιν συνήθη στο σκάκι. Και όμως είχε νικήσει και στην πραγματικότητα τον βασιλιά. Και τοι το άπεδείξε αυτό ο νεαρός συμπαίκτης του βιάζοντας και δείχνοντας του με χιμόγελο την κάρτα του: Ήταν ο πρίγκιψ Γεώργιος των Βουρβόνων, έγγονος του Ντόν Κάρολου, άπόγονος του Βασιλέως Ήλιου Λουδοβίκου XIV και μνηστήρ του θρόνου της Ισπανίας, τον όποιον ή άνάγκη της ζωής τον είχαν κάνει να γίνει, προς το παρόν τουλάχιστον, σωφφέρι!

Οι συμβουλές του Μπερνάρ Σόου

Τον τελευταίο καιρό ο περίφημος Άγγλος δραματικός συγγραφέας Μπερνάρ Σόου βομβαρδίζεται καθημερινώς από τα χειρόγραφα των νεαρών συμπαιρωτών του λογοτεχνών, οι όποιοι του τα στέλλουν για να τα δι βιάσει και να τους πη τη γνώμη του...

Έννοείται, ότι ο Μπερνάρ Σόου δεν άνοίγει κανένα από τα χειρόγραφα αυτά. Διά της επιστροφής του ταυτοδρομίου τα ξαναστέλνει στους συγγραφείς των, έπισυναπτών σ' αυτά ένα μικρό βιβλιόρι του το οποίο έκανε ειλικώς τον κόπο και το έγραψε. Το βιβλίο αυτό έχει τίτλο: «Τι πρέπει να κάνει ένας συγγραφέας το πρώτο του έργο». Και ή πρώτη συμβουλή του Μπερνάρ Σόου στο βιβλίο αυτό εινε ή έξης:

«Στείλετε το έργο σας μονάχα σ' ένα διευθυντή θεάτρου. Προσάψτε μ' η το στείλετε στον προσφιλή σας συγγραφέα, παρακαλώντας τον να το διαβάσει!...»

άστραπη, έχορθε μερικές γραμμές στο πρόσω το της νέας που φαινόταν σ'ήν φωτογραφία.

Μία σαρκαστική φωνή που δεν είχε τίποτε το άνθρωπινο άντηχηρε πένθυμα μέσα στο διπλανό σαλονι κι' άμέσως ένα από τα κορίτσια εκίνησε, με το πρόσωπο καταματωμένο όρησε προς το μέρος μας και έκανε μ' έναν υπόκωφο γδοήτο κατά γής!

Άμνησα ούφιαζοντας έναντίον του δόκτορος, ο όποιος μου είχε γυρίσει εν τω μεταξύ την πλάτη, ζητώντας να τον χτυπήσω... ναι τον πνίξω... Άλλά την ίδια στιγμή έλπιόθμισα, και σωριάστηκα κάτω...

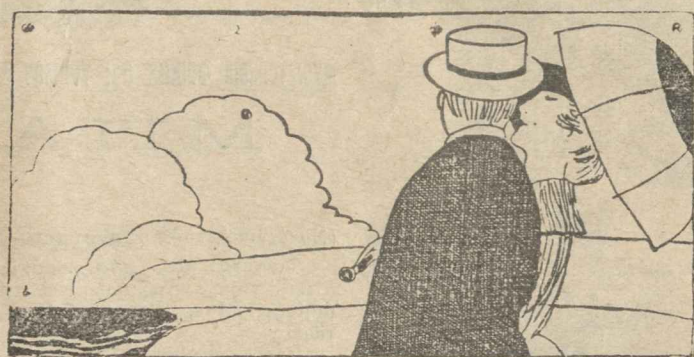
Το άλλο πρωί βρέθηκα στο κρεβάτι μου. Είχα ξεχάσει έντελως τα γεγονότα της περασμένης νυκτός. Κατά το πρόγευμα ενώ έδιόβαζα κάποια έφημερίδα, το βλέμμα μου έσφαξε έπε σε μία περιεργή έδρη. Ούραξα τότε σάν τρελλός και σωριάστηκα κάτω!

Είχα διαβάσει αυτές τις λίγες γραμμές:

«Δώδεκα κορίτσια άνηκοντα στις καλύτερες οικογένειες της Νέας Υόρκης, εξηφανίσθησαν μυστηριωδώς την περασμένη νύκτα. Μια από τις νέες αυτές, ή Κλαίρη Ντρίβιντον, εφείθη παραδόσεως στο κεντρικόν νοσοκομειον της πόλεως εις κακήν κατάστασιν. Φέρει τραύματα δι' έγχειρίδου στο πρόσωπο. Το πρωτοφανές για την πόλι μας γεγονός αυτό καλύπτει άνεξιχνίαστον μέχρι της στιγμής μυστήριον».

Όταν συνήθθα βγήκα άμέσως: έξω και προσπάθησα να βρω τον δόκτορα Μάρκο, μα έστάθη άδύνατον. Είλε φύγει από το σπίτι του και κανείς δεν ήξερε πού έπληξε. Από τότε ποτέ πια δεν έμαθα τί οίε για τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο. Ότε κατήγγειλα στις άρχες το έγκλημά του, το οποίο άφηγούμαι σήμερα εδώ, έλαπαρώνοντας έτσι την συνειδητή μου...

Οωσδήποτε δεν έλημονήνα ούτε θα λησμονήσω ποτέ την τρομερή νύχτα που πέρασα μαζί του. Τακτικά στον ύπνο μου παγώνω δόλωσμος από τρομερούς εφιάλτες. Παράδοξα όντα παρουσιάζονται μπρός μου... Κι' ο έρως το έφερε άν θα γιατρευτώ ποτέ άπ' το κακό αυτό...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Στο χωριό Στίβιλαλλ της Άγγλίας βρίσκεται μία εκκλησία που έχει το ιδιαίτερο γνώρισμα ότι την έτιςσε ένας και μόνος άνθρωπος! Το όνομα του υπομονητικού αυτού έργατου εινε Τζών Γκρήν. Ο Γκρήν ήταν ένας άπλος χτίστης, έδωσε δέ τον θεμέλιον λίθον της εκκλησίας το 1810 και την έτελείωσε έπτά χρόνια άργότερα!...

Ο Ιεραπόστολος Σζών Πεκ μεταβάρς κατά το 1823 στην Γροιλανδία για να προσηλυτίση τους Έσκιμους, έφερε το έργο του εις πέρας με μεγάλη εύκολία. Έπειδή όμως δεν είχε εκκλησία να κηρύττει τον λόγο του Θεού, άποράπισε κι' έχτισε μίαν από πάγον κα' ά το σύστημα με το όποιον χτίζουν οι Έσκιμωοι τις καλύτερες των. Το Ιερόν, τα καθίσματα, ο άμβων κ.τ.λ. κ.τ.λ. έγιναν επίσης από πάγο!...

Ο ίδιος Ιεραπόστολος έχτισε και στο Μπίλλαντ τη: 'Ιρλανδίας μία άλλη εκκλησία από... δερμάτα φώκιας! Ένέντωσε δηλαδή σάραντα δερμάτα φώκιας, τα έραψε και τα έστήλωσε ψηλά με παροκκινάλα φαλαινών. Για καθήματα χρησιμοποίησε κασσόνια από κονσόρες. Ο πάτωμα όμως είχε κάνει το λογαριασμό του χωρίς τον ξενοδόχο, τις άσπρες άκουσδες δηλαδή που μια υέρα από τη μεγάλη τους πείνα... κατεβρόχθισαν ένα μέρος της εκκλησίας! Οι ένοποιοι με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσαν να τις διώξουν και να περισώσουν το υπόλοιπο της εκκλησίας τους, ή όποια μπαλώθηκε κατόπι με σακκιά και λινάτσες και έτσι συνεχίσθησαν αι έρετες-λεστίαι!...

Στην Νορβηγία υπάρχει μία άπ τις παροδοξότερες εκκλησίες του κόσμου. Η εκκλησία της Άγίας Βιτμπούργκης, που βρίσκεται κοντά στην πλωτή διάφωρα της έπαρχίας Χόλλερ. Την εκκλησία αυτή την τιμούν πολλοί οι χωρδες των γειτονικών χωριών και την επισκέπτονται τακτικώτατα. Εινε χτισμένη επάνω σε μία μεγάλη μαούνα, έχει μήκος τριάντα ποών και ύψος έπτά, τριάντα έξ καθίσματα για το εκκλησίασμα, ένα άπόμνηον κ' ένα άμβωνάκι!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΛΟΠΟΥΔΥΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Ο Έδωαρν Πίλε σ' ένα φημισμένο δώμημά του παρουσιάζει κάποιον κύριο που έχει στην κατοχή του ένα πολύτιμο έγγραφο. Το έγγραφο αυτό πολλοί θα είχαν το ενδιαφέρον να το άποκτήσουν και ά κύριος σιρόται φρουρά, τους κλέψτες. Για να το άσφαλισή λιγόν καλύτερα, το βάλε μέσα σ' ένα παχύρ φάκελλο και το άφήνει εκτεθειμένο όλοφάνερα επάνω στο γραφείο του. Ο εύφροστος Άγγλος είχε κάνει τον υπολογισμό, ότι οι κλέφτες που ήξεραν πόσο πολύτιμο ήταν το έγγραφο αυτό θα το φανταζότουσαν κλειδωμένο και άπλοκλειδωμένο και γι' αυτό θα το άναίρηδοσαν παντού άλλω που έπαι που ήταν πραγματικώς.

Σε μία τέτοια εύφροσστην ψυχολογία στήριχτηκε κάποιος μεγάλος λοποδύτης στη Βοστώνη για να κλέψ με ύλη του την άουζία το κόπο του.

Ο λοποδύτης αυτός είχε πάρει την άπόφαση να κλέψη το όπτι ενός μεγάλου τραπεζίτου. Μία μέρα λοιπόν, τον έφώναξε στο τηλέφωνο και του είλε:

— Έμπρός! έμπρός! Είσαστε ο κ. Σούτιν; Ναι... Πολύ καλά... Δαμύναω την τιμή να σας άγγειλω, πως σήμερα θα σας γδίσουμε το σπίτι σας!

Ο τραπεζίτης της Βοστώνης έδοκασε στα γέλια. Πότες πως τα λόγια αυτά ήταν άσπεί κάποιου γνωστού του. Τού φάνηκε, μάλλον, πως διέκρινε τη φωνή κάποιου παρσέρ φίλου του.

Ο άγνωστος που τηλεφώνουσε έακολούθησε ως τόσο:

— Δαμύναω την καλωσύνη να μ' άπτε ποιά ώρα δέ θα βρισκοσσε στο σπίτι σας; Εινε καλύτερο να μ' άπτε, γιατί προτιμώ να μη χροσμιε διόλον αίμα.

Το δήθεν άσπείο καλύτερο στον κύριο Σούτιν και για να δείξη πως ήταν άνάξιος του έυντου φίλου του, του είλε ποιά ώρα θα έλειπε.

Την ώρα αυτή έβγηκε πραγματικώς έξω.

Όταν γύρισε στο σπίτι του ο έυντος λοποδύτης δεν είχε άφαιον τίποτε!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΔΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φαίνεται πως στά κορακίστικα τους, Λαγκώλ θα πή άμαξας. Είστε ευχαριστημένος τώρα;

«Ο Πατρίκιος δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, γιατί ἀξαφνὰ ὁ ἀγνωστος πούστετε πλάι στ' ἄλογα, πῆδησε γρήγορα κοντὰ στὸ Μιχάλη καὶ κατὶ τοῦ μωριούρισε στ' αὐτὸ. «Ὁ Μιχάλης σήκωσε τοὺς ὤμους. — Ὅσο γιὰ μένα, δὲ θά-παιρνα ποτές ἀπάνω μου τέ-τοιο βάρος...»

«Ὁ Πατρίκιος ἄρχισε τώρα νὰ καταλοβαίνει: εἶχε φτάσει ἡ ὥρα γιὰ τὴν κλοπὴ τῶν δια-κοσίων χιλιάδων φράγκων...

Ναί, ναί: ἡ μικρὴ βαρεὶὰ βα-λίτσα θὰ περιεῖχε τὰ χρήματα.

Τὰ καταλάβαινε ὅλα, τώρα ἐξηγοῦσε τὴν ἀγοπορίαν τῶν δύο ὁσῶν τοῦ λεωφορείου, τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀνακριτῆ νὰ πῇ στὴν ὑπάλληλο τοῦ ταχυδρομείου.

Βέβαια ὁ ἀνακριτῆς εἶχε ἐφευρεῖ τὴν πρόφασιν τῆς ρόδας, γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ νὰ ὁργανώσῃ τὴν προστασίαν τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων: καὶ εἶχε καλέσει μὲ εἰδικὸ τραῖνο ἀπὸ τὴ διεύ-θυνσιν τῆς ἀπεννομίας ὁλοῦς αὐτοῦς τοὺς ψευτοχωρικούς, ἐλπίζον-τας νὰ γίνῃ κύριος τῶν Βωτρῶν καὶ τοῦ μυ-στηριώδους συνενοχοῦ των!

Μὰ τὸ σχέδιον αὐτὸ δὲν φανέρωνε μεγάλη ὠφέλεια;... Οἱ πρεῖς ἀδελφοὶ θὰ εἶχαν εἰδο-ποιηθῇ ἀπὸ τὴ Ζωή καὶ μιὰ φορὰ καὶ ἦσαν εἰδοποιημένοι, θὰ ἐτολμοῦσαν νὰ ἐνεργή-σουν;

Στὸ μεταξύ, τὸ λεωφορεῖο ὅλο καὶ χω-νόταν περισσότερο μὲς στὸ δάσος καὶ τὸ σκοτάδι ὅσο πῆγαινε, καὶ ἐπικυννέτο. Δὲν εἶχε ἀκόμα νυχτώσει ἐντελῶς, μὰ ἄλλονό-ταν γύρω ἐκεῖνο τὸ ὕψος σκοτάδι πού φο-βίζει τὸν ἄνθρωπο, ὅσο καὶ ἡ ἴδια ἡ νύχτα.

— Μὴν εἶσαι τόσο κουτός! «Ἐμὰ στὸ ἀμάξι! ἐσυμβούλευσε ὁ Μιχάλης: τὸν ξεραγ-κινὸ ἄνθρωπο, πού ἐβράδιζε δίπλα στ' ἄ-λογα. Δὲν μὲς πολυγυνάστει ὁ «Ἀνήφορος τοῦ Λύκου»!

Στὰ λόγ' αὐτὰ οἱ ταξειδιῶτες, πού ἀκο-λουθοῦσαν καὶ αὐτοὶ περὶ, κινήθηκαν συγ-χρόνως, γιὰ νὰ μωρῶν στοὺς λεωφορεῖο.

«Ὁ Πατρίκιος ἠσύχασε λίγο στὴ σκέπῃ ὅτι, στὸ καίνο-καίνο, τὸ λεωφορεῖο ἐφρου-ρεῖτο πολὺ καλὰ. «Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶχαν καὶ ἀπὸ ἓνα πρόχειρο ὄπλο.

— Κύριε Λαγκώλ, εἶπε ὁ ἀσυλλόγιστος Πατρίκιος πλησιάζοντας τὸν ἀμαξά, ἐγὼ εἶ-μαι πού μίλησα σήμερον τὸ πρωὶ στὸν κύριον Μερντέν...

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μιχάλης δὲν ἀργησε ν' ἀπαντήσῃ.

— «Αἱ! Ἐσεῖς ἀποκαλύψατε τὸ κόλπο τῶν τριῶν ἀδελφῶν; Μὴν!... ὦραία δουλειὰ ἐκάματε!... Μὰ τὸ Θεό, δὲ βρῶσκω μὲ τί λόγια νὰ σὰς δώσω τὸ συχαρῆκα μου!...

— Γιατί;... ῥώτησε ὁ Πατρίκιος ἀποβολομένος.

— Γιατί θὰ πῇ πὺς εἶστε πολὺ κουτοὶ γιὰ νὰ ξεκαλιζετε τέ-τοιους δουλειές!... Πολὺ κουτοὶ... ἡ πλὴν πολληκαρι-δες!... Ἐγὼ τραβῶ ἔξω τὴν οὐρὰ μου... Μὰ ὅσο γιὰ σὰς, σὰς λέω, πὺς καλὺτερα θάτανε νὰ μὴ τὸ λέγατε, νὰ μὴ φανερωνόσαστε, ἔτσι δὲ, φῶς-φανάρι-μυρο-στὰ σὲ ὅλους αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σωπάσω; ῥώτησε ὁ Πατρί-κιος, μὴ ξεροντας πὰς ποῖον ἄγιο νὰ προσκυνήσῃ.

— Θὰ ἦσαν πολὺ καλὺτερο! —

— «Ὅχι ὅμως γιὰ σὰς! Γιατί, ἂν δὲν μιλοῦσα, θὰ σὰς ἐκαναν ἐ-πίθεσιν...»

— Μὰ ἐμένα δὲ θὰ μὲ πείραξε κανεὶς!... Τὴν ἐπίθεσιν δὲ τὴν κά-

νανε στὴ βαλίτσα... καὶ ἐγὼ νὰ τὴ βράσω αὐτὴ τὴ βαλίτσα!... Αὐτὰ τὰ λεφτὰ—λίγα, πολλὰ, δὲν εἶνε γιὰ μένα. Θὰ παίρνω-νε τὴ βαλίτσα, καὶ ἐμένα θὰ μ' ἀφίανει νὰ τραβῶ ἡσυχα τὸ δρόμο μου. Ἐνὼ τώρα... τώρα δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

— Ἐσεῖς τὰ ξέρετε ὅλα. Εἶ-νε ἡ πρώτη φορὰ πού καταγ-γέλλονται οἱ Βωτρῶν καὶ τώρα ξέρω πὺς ἐσεῖς εἶχατε τὸ κου-ράγιο νὰ τὸ κάνετε αὐτό. Λοι-πόν, καλληκάρι μου, καλὰ ξε-μερδέματα!...

«Ὁ Πατρίκιος, τρομοκρατη-μένος, κατιορῶταν τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ πού ἀνακατέθηκε σ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ῥώτησε τὸ Μιχάλη:

— Μὰ εἰν' ἀλήθεια αὐτὸ πού λένε, ὅτι μιὰ συμμορία μετ' ἑμᾶς προσπαθεῖ πύαναι τὸν ξειδιῶτες;

— Παλιές δουλειές!... Τώρα, δταν ταξειδεύῃ κανεὶς μὲ λεωφο-ρεῖο, μπορεῖ νὰ εἶνε ἡσυχος... φτάνει νὰ φερθῇ καλὰ μὲ τὸ «Πέτρα τοῦ Λύκου»!

— Τί θὰ πῇ αὐτό;

— Ἐχετε ἀπάνω σας ἓνα τάλληρο;

— Μάλιστα. Τί τὸ θέλετε;

— Δώστε μου τὸ, εἶπε ὁ ἀμαξά. Πάγω-τας τὸ νόμισμα τῶριε σ' ἐναντὶ τοῦ πού-ντος τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ γιὰ νὰ μὴν λεπτὰ.

«Ὁ ταξειδιῶτης ἀνέβηκε πὲς μιὰ πλαγίῃ, ὅσο βρισκόταν ἡ τεράστια «Πέτρα τοῦ Λύκου». Δεῖσας σὲ μιὰ σπηλιὰ ὅσα εἶχε μέσα τοῦ αὐτοῦ, ἐβρίε ὕστερα καὶ τὸ τάλληρο καὶ ξανα-τέβηκε.

«Ὁ Πατρίκιος τοῦς κύτταε ὁλοῦς χωρίς νὰ καταλοβαίνει καὶ τότε ὁ Μιχάλης τοῦ ἔφησε: — Αὐτὰ τὰ λεφτὰ πού δώσαμε εἶνε ἡ «ἀμαξία τοῦ Λύκου», κύριε. «Ὅταν ἓνας ταξειδι-τῆς δώσῃ τὴ «Ἀραχμὴ τοῦ Λύκου» παρὸν μὲ εἶνε, ἀπὸ μιὰ μερίαν σ' ἑαυτοῦ, δταν τὸ ἀρῶν-τα εἶνε κανονικὰ. Τώρα ὅμως, εἶται ὅπως τὸ μὴ γερεψατε, ἀλλάζει τὸ πρᾶμα...»

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ «Μυστήριον τοῦ Μα-ρου δάσους!»

— Ἐνὰ μέρος μόνο... —

— Πρόπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶ, ὅτι σὲ τὴν θὰ ῥθῃ κάποιος νὰ μαζέψῃ τὴ «Ἀραχμὴ τοῦ Λύκου»; Καὶ ὅτι δώσανε ὅλοι τὴν πεντα-τους γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουν τοὺς Βωτρῶν;

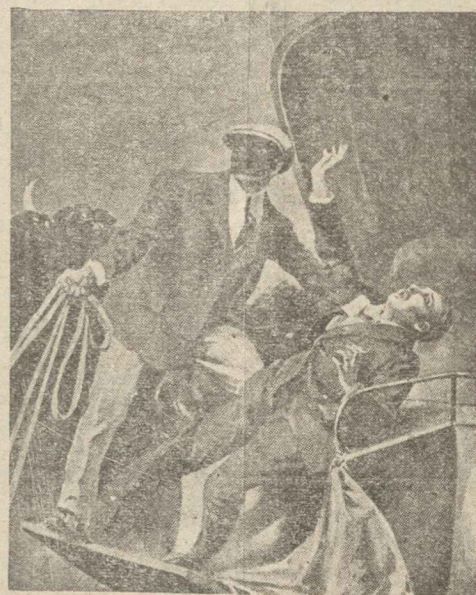
— Γιατὸ Θεό, μὴ λέτε ὀνόματα... Πάλι δὲν ἔχει βίασιν νὰ ῥθῇ νὰ παρῇ λεπτὰ... Πάλι φορὲς μένουνε καὶ μεσὰ καμμιὰ δεκαπεντα-μῆρες χωρὶς νὰ τοῖμα κανεὶς νὰ τ' ἀγγιξῇ... Ἄ, μέρες χωρὶς νὰ τοῖμα κανεὶς νὰ τ' ἀγγιξῇ... καὶ γίνονται δὴ πρᾶμα τόσο ἀλλόκοτα, πού δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἐξηγήσῃ.

«Ὁ Λαγκώλ ἀνασηκώθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ κάθισμά του, καὶ εἶπε: — Τέλος πάντων, ἂς ἐλπίζουμε, ὅτι σὲ μερὰ ὅλα θὰ πῇ καλὰ... Θέλουμε νὰ σὰς διηγῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρτυροῦ Μαρουῦ;

— Τὸ μαρτυροῦ τοῦ Μαρουῦ! Μὰ ἡ Ζωή σὲν καλὴ εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ μαρτυροῦ αὐτό! Τὸ θυμῶν καὶ καλὰ!

— Λοιπὸν, ὁ Μπλοντέλ εἶχε ἓνα φίλο παρεγγε-νηκε νὰ εἶναι λεφτὰ στὴν ἀρ-χὴ, ἀλλὰ ἐπῆρε ἀπὸ καὶ κα-λά, ὅσα βρεθῆσαν: Τριῶν ἀσπένια φράγκα.

— Τὴν ἄλλην μερὰ ὁ Μα-ρουῦ, πού εἶχε κατέβει πρὸς

Συγχρόνως ἐννοοῦσε μιὰ σιδερένια τοιμπίδα στὸ λαμό...

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ... ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

— «Ἄς σκοτωθῶ βρὲ ἀδερφέ! Βαρέθηκα νὰ ὑποχωρῶ!» Πείνα καὶ τὸν γονέον!... Ὁ ἥρως Φωτεινέπουλος πού...δὲν σκοτώθηκε! Γκάφες ἐπὶ γκαφῶν. Ἡ διαταγὴ τῶν ἀνω-τέρων. Πὺς εἰκονέμησε ὄπλο οὐ Τυπάλδος.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Λομοκοῦ ἓνας ἀξιωματικὸς ἐξήτησεν ἀπὸ τὸ ταγματάρχην του, νὰ τοῦ στείλῃ ἀμέσως τρεῖς κάσες φρούγια. Κι' ὁ ταγματάρχης τοῦ ἐστειλῆ... ἓνα πηλίκιο γεμάτο!...

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, ὁ Πόθος τ' ὄνομα του, δὲν ἤθελε, ὅσο καὶ ἂν τὸν ἐφώτασαν, νὰ ὑποχωρήσῃ! — Βορὲ ἀμάν!

Τίποτα αὐτός. Στὶς συμβουλὲς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ του, ὅτι ἀδίκως θὰ χαθῇ ἂν μεί-νῃ, ἀπάντησε. — «Ἀμ' ὅλο θὰ ὑποχωρῶ, βρὲ ἀδερφέ. Βαρέθηκα Ἄς σκοτωθῶ ἐπὶ τέλους νὰ μὴν ὑποχωρήσω ἄλλο!...

Ἄνδ' ἀνθυπολοχαγοὶ σὲς Θεομοπύλες, πεθαμένοι ἀπὸ τὴν πείνα, ἦγαν καὶ ἐξήτησαν μιὰ κουραμάνα. Οἱ ἀμύδριοι «ἐπὶ τῆς ἀρτοδοσίας», τοῦ, ἀ-πῆρσαν:

— Νὰ κάνετε μιὰ ἀπόδειξιν, νὰ τὴν δώσετε σὸν κ. Καράκαλον, νὰ σὰς δώσῃ μιὰ ἀνταπόδειξιν καὶ νὰρθῇ νὰ πάρει τὴν μιὰ κουραμάνα!!!

Οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ ἀπλοῶσαν τότε καὶ... ἀρπά-ξαν μὲ τὸ ἐτοῖο θέλω δύο κουραμάνες!

Ἐκεῖ πού πολεμοῦσε ὁ στρατιώτης Φωτεινέ-πουλος, λέει σὸν ἀνθυπολοχαγὸν του. — Ἐνὰ τσιγάρο κ. ἀνθυπολοχαγὲ!

— Νὰ σοῦ δώσω.

Κι' ὁ στρατιώτης ἀπὸ ἄναγε τὸ τσιγάρο, τράβηξε μιὰ ρουφηξιά μὲ ἀπόλαυσιν καὶ ἐξακο-λουθῶν νὰ πυροβολῇ.

Ἄξαφνα ὅμως τοῦ πέφτει τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στομάχι.

— Ὁχ! Κάμ' ἔκαψε! φωνάζει.

Μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσει. Ὁ ἀνθυπο-λοχαγὸς διατάζει νὰ τὸν πῶν καὶ τὸν πᾶνε παρακάτω. — Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἐμαθε διὰ πῶν.

Στὶς Θεομοπύλες ὁ ἀνθυπολοχαγός, σ' ἓνα μνημόσυνο πού ἐγένετο ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν πεσόντων, κατ' ἐντολὴν τοῦ τάγματος, ἐργαζεν ἑα λόγους. — Στὸν λόγο του ἀνέφερε, μὲ συγκινητικὰ λόγια καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἀντυχῶς Φωτεινέπουλου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας ὅμως λαμβάνει μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ' τὴν Ἀθήναν:

«Κύριε ἀνθυπολοχαγέ. Σὲ εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ πού εἶπες γιὰ μένα, σὲ τὸν λόγο σου. Μὴνς ὅμως, διὰ δὲν εἶμαι πῶν... Εἶμαι στὴν Ἀθήναν καὶ ἔπειτα πάλι δουλιὰ στοὺς μπυκαλικοὺς. Σὲ ἀσπάζομαι ὁ στρατιώτης σου Φωτεινέπουλος.

Στὴ μάχην τοῦ Λομοκοῦ ἓνα τάγμα διατάχθηκε νὰ καταλάβῃ τὸ ὄρυ-μα «Πετροῦ». Κατὰ λάθος ὅμως τὸ ἀρμένετο εἶδε σὲν τάγμα μιὰ θείον, πού ἦταν... μιὰ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Πετροῦ.

Καὶ τὸ μὲν τάγμα κατέλαβε τὴν θείον, ἀλλὰ τὸ «Πετροῦ» τὸ κατέλαβαν οἱ Τούρκοι καὶ ἀπὸ καὶ τσάκισαν τὸν Ἑλληνικὸν στρατό.

Ἐνὸς ἐδελοντοῦ στρατιώτη, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν, μιὰ σφαῖρα τοῦνε σφηνώθει σὸν ὄμω.

Ὁ γιατρός, ἀπὸ ἐξήτης τὴν πληγὴν τοῦ εἶπε: — Καθ' ὅσον, λυπούμαι πού δὲν ἔχω τὰ ἐργαλεῖα, γιὰ νὰ σοῦ βγάλω τὴ σφαῖρα.

Κ' ἐκεῖνος. — Ἄς τὴ σφαῖρα νὰ κομρεῖται καὶ γιατρός. Κατ' ἓνα κομμάτι τρωμὶ μὲν δίνεις!

Νὰ κόψω καὶ μισὰ δαίγματα τοῦ ἡθικοῦ, πού ἐνέπνευσε μισοὶ ἀ-ξιωματικοὶ σὲν στρατιώτες.

Ἐνὰ ὑπολοχαγὸς τῆς οἰκονομίας, δταν τοῦ ἔφατ' ἑκατὸν στρατιώ-της τοῦ ἔειπε: — Αἶνετε μορὲ, ἂν δὲν σὲ παραδόσω σὲν Τούρκους!... Ὑπονοῶ σου.

Ἐνὰ στρατιώτη Τυπάλδο, μιὰ σφαῖρα τὸν πῆρε ἐξώτερικα, ἀπὸ τὸν ὄμω ἔως τὸν ὄμω.

— Σάμψως εἶμαι πληγμένος, εἶπε. — Πῆγαν παρακάτω, τὸν λέει ὁ ἀνθυπολοχαγός. Καὶ τοῦ πῆρε τὸ ὄπλο.

Ἐπῆγε παρακάτω, δταν ὅμως εἶπε διὰ αὐτὴν ἡ μακρὰ πληγὴ, δὲν ἦταν παρὰ ἓνα γρατσούνισμα μόνον, ἀρξισεν ἓναν ἀντάτην σὲς γροθίς, τοῦ πῆρε τὸ τσεκούρι καὶ αἶνε πάλι σὲν γροθίαν.

Ὁ ἴδιος ὁ κ. Κοροϊδὲς, ὁ ὁποῖος ξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὰ χόρτα.

Ρομπιόν, ἔλαβε ἓνα μπαλλέτο μὲ τὴν ὑπογραφή «ὁ Λύκος τοῦ Μαρουῦ δάσους» καὶ μὲ τὸ ὅποιο τὸν εἰδοποιῶσαν, ὅτι, ἂν δὲν ἔβριε στὴ σπηλιὰ τόσα χρυσὰ νομίσματα, ὅσα ἀσημένια εἶχε πᾶ-ρῃ, θὰ πῆλθονε πολὺ ἀκριβὰ τὴν κακοκεφαλιά του.

Μὰ ὁ Μαρουῦ πείσθηκε καὶ δὲν πῆγε νὰ βάλῃ τίποτα.

Ἐγὼ, ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἀνοίγοντας ἀπὸ Μοντερόν, ὅπου βρι-σκόταν γιὰ ὑποθέσεις του, τὸ μπαούλο του τὸ εἶδε ἀδεινὸ. Καὶ σὸ μωαῦλο εἶχε ῥολόγια καὶ ἀλυσίδες πού κόστιζαν καμμιὰ τριαν-ταρὶ χιλιάδες φράγκα! Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστή-ριον. Καὶ ὁ καὶνός ὁ Μαρουῦ ἀρρώστησε ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ πέθανε!

— Κύριε Λαγκώλ, ῥώτησε ὁ Πατρίκιος, ἀκούσατε νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιον Μπαλμπαῶ;

— Μπαλμπαῶ; Γιὰ σταθίτε μιὰ στιγμὴ!... Ὅχι! ποτέ!... Ἡ ὄχι... ὄχι... ναί... ναί...

Στὸ δάσος πολλές φορὲς ἀκούγεται ἓνα ὄνομα... καὶ δὲ κατὰ τὸ βροῦν, ἀπὸ τὴ μερίαν τοῦ Πιεργέ... κατὶ σὲν: Μπαῶ!... Μπα-ρεῖ νᾶναι αὐτὸ τὸ Μπαλμπαῶ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐνῶ μιλοῦσε, ὁ Μιχάλης ῥίχτηκε πίσω, γιὰ νὰ κρατήσῃ τ' ἄλογα μ' ἑλῃ του τὴ δύναμιν.

— Ὁχ! ὄχι! μωραῖοί μου. Τὰ μάτια σας τέσσαρα! Οἱ κύριε αὐ-τοὶ δὲν εἶνε μακριὰ!...

— Πὺς τὸ ξέρετε; ῥώτησε ὁ Πατρίκιος τρέμοντας ἀπ' τὴν κορ-φὴν τὰ νοῦνα.

— Κοιτάτε τ' ἄλογα... Δὲ μπορῶ πὰ νὰ τὰ κρατήσω! Τὰ ἄλογα μου μυρίζονται ἀπὸ δέκα μίλλια μακριὰ.

Καὶ πραγματικῶς, τὰ δυστυχισμένα τὰ ζῶα ἐξομεῖνζαν, σηκώνονταν στὰ πινὰ τους πόδια, σὰ νὰ εἶχαν μυριστῇ κανένα ἄγριον.

Πάντα καὶ ἀνήσυχοι ὁ Πατρίκιος ἔ-σανε γιὰ νὰ δῇ τί γίνονταν σὲν δρόμο.

Οἱ χωροφύλακες φαίνονταν ἀνήσυχοι, καὶ εἶχαν περιτριγυριστὸ τὸ λεωφορεῖο, σὰ νὰ εἶχαν διανοηθῇ ὅτι εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμὴ καὶ μ' ὅλους μεταξὺ τους μὲ σύντημες σιγανὲς φράσεις, σὰ νὰ ἀν-τρίλασαν γρήγορες διαταγές.

Ἄλλες σιγὲς ὠρδωθήκαν ἔξω γιὰ π-σὸ ἀπὸ ἓνα πύκνωμα καὶ ἀκούστηκαν στὰ σφύρουν ἔλαφρα. Στὸ σφύριγμα αὐτὸ ἀποκρίθηκαν οἱ ταξειδιῶτες τοῦ λεωφο-ρείου.

Ὁ Πατρίκιος ἀνέβηκε πὺς θάταν κά-ποιον ἐνίσχυσις ἀπὸ τὸ Σεβαλέ καὶ ἡ ὑπό-θεσις αὐτὴ τοῦ νέου ἀποδείχθηκε σωστὴ, γιὰ ἡ σιγὲς ἐληλίσσαν σὲν λεωφορεῖο καὶ ἐνώθησαν μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἐπειτα τὰ ἄλογα ξαναχρῆμῆσαν, ξα-νοσηκώθηκαν σὰ πινὰ τους καὶ ὁ Λαγ-κώλ προσπαθοῦσε τόσο πολὺ νὰ τὰ συγ-κρατήσῃ, ὥστε ἓνας χωροφύλακας ῥώτησε τι εἶχαν τὰ ζῶα γιὰ νὰ δείχνονται τόσο ἀνυπακούτα.

Ὁ Πατρίκιος δὲν ἀποκρίθηκε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ ἄλογα ἔδωσαν ση-μεῖα μεγάλου τρόμου. Ἐπειτα ὤρμησαν μπρὸς μὲ τόση ὀρμὴν, πού ἔβρισαν τὸ λεωφορεῖο σὲν δρόμο.

Ὁ Πατρίκιος, πού τὸ σκοτάδι δὲν τὸν ἄφηνε νὰ δῇ τί γίνονταν γύρω του ἔτρεμε σύγχωρος.

Ἐνὰς ὁμοῦς χωροφύλακων, ἐτοιμάστηκε τώρα νὰ ξαναμπῇ σὲν ἄμαξιν. Ἀλλὰ τὰ ἄλογα μὲ μιὰ ἀπίστευτη ὀρμὴ, ἔτρεξαν, πῆδησαν, πέταξαν σὲν δρόμο, ἐνῶ οἱ ταξειδιῶτες ξεφώνιζαν.

Τὰ ἄλογα ἐξερῶν σὲν φτεροῦ τὸ λεωφορεῖο μακριὰ... τόσο μα-κριὰ, πού οἱ χωροφύλακες, μ' ὅλο πού ἔτρεχαν, τὸ ἔχασαν σὲ λίγο.

Ὁ Πατρίκιος, πού νόμιζε πὺς ἔφτασε ἡ τελευταία του στιγμὴ, καὶ ἔκανε ὑπεράνθρωπος προσπάθειες γιὰ νὰ μὴν πέσῃ γύρισε κατὰ τὸ Μιχάλη.

Τὸν εἶδε τόσο ἡσυχο στὴ θέσιν του πού δὲ μποροῦσε πὰ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ γίνονταν.

Ὁ Μιχάλης κρατοῦσε τὰ χεῖμα μὲ τὰ χεῖμα ψηλά, ὄχι μὲ τὴν προσπαθειὰ τοῦ ἀμαξά πού πολεμᾷ νὰ δαρᾷσῃ τὰ ἐξαγριωμένα του ζῶα, ἀλλὰ μὲ τὴν εὐγενεῖα ἐκεῖνῃ περιφάνεια τοῦ θριαμβευτῆ σὲ μιὰ ἀρχαία ὀρηκτικὴ ἀρματοδρομία.

Τὸ ἐσήμαινε αὐτό;

— Μιχάλη! Μιχάλη! φώναζε ὁ Πατρί

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟ ΤΑΣΙ

(Παραμύθι 'Ελληνική του 'Ικνίου)

Μιά φορά κ' έναν καιρό ήταν τρεις αδερφές φτωχές και σε ώρα γάμου.

Κάθε βράδυ καθόντουσαν και νυχτρούσαν και φτιάχναν τα προικιά τους. Εκεί που νυχτρούσαν μιλούσαν και λέγαν.

— Αχ δε έπαινα το γυνί του βασιλιά και θάκανα ένα πλάφι. τόσο καλό και τόσο πολύ που θάτρωνε και θα χόρταινε δη ή χώρα.

— Αμ' εγώ, έλεγε ή δεύτερη, αν έπαινα το γυνί του βασιλιά, θα έφτιανα ένα χαλί τόσο πολύ μεγάλο, που θα καθότανε όλο το χωριό και θα περιόσσευε άδύμα.

— Η τρίτη δεν έμπαλε :

— Έσύ τι θα έκανες της έλεγε ή μεγάλη.

— Έγώ αν έπαινα το γυνί του βασιλιά, θα το έκανα παιδί, που θα έλαμπε ό ήλιος στο μέτωπό του, κι ένα κορίτσι, που θα έλαμπε στο πρόσωπό του το φεγγάρι.

Μιά νύχτα πέσανε το βασιλόπουλο, άκουσε τα λόγια τους και άποφάσισε να παντρεντή.

— Θα πάω, σκέφτηκε, την πειό μεγάλη να χορταίνουν όλοι οι κάτοικοι και όλος ο στρατός μου πλάφι.

Τό έλεγε και τό έκανε. Σε λίγο έγειναν οι γάμοι. Τό πλάφι έγεινε αλλά δεν έφθασε ούτε για τή μισή τή χώρα.

Θύμωσε τότε το βασιλόπουλο την άφρησ αυτή και στεφανώθηκε τή δεύτερη με τό χαλί.

Μα ούτε και κείνη πέτυχε, τόσο μεγάλο τό χαλί, όσο τό έλεγε, γιατί δεν έφθασε να καθήση όλο τό χωριό και τό βασιλόπουλο την έδιωξε κι αυτή και πήρε για γυναίκα του την τρίτη.

Έζησαν καλά μ' αυτή, περάσαν καμπόσοι μήνες όταν ήρθανε ξαφνικά μαντάτα, να πάη το βασιλόπουλο στον πόλεμο.

Τό μαντάτο αυτό δυσαρέστησε πολύ το βασιλόπουλο. Πώς νάφαιγε μακρύ άπ' τή γυναίκα του τώρα που αυτή θα γ'νωσες ; Περίμενε με τόση λαχτάρα τή γέννα αυτή.. Ός τόσο πήρε την άποφάσή του.

— Άκούστε έδώ, έλεπε στους ανθρώπους του, που θάμειναν στο παλάτι. Αν γεννήση ή γυναίκα μου καλά, να βάλετε άσπρο πανί στο παλάτι και θα καταλάβω τι συμβαίνει. Αν δεν γεννήση, καθώς έλεπε, τότε να σηκώσετε ένα μαυρο-κατάμαυρο πανί... Αυτά έλεγε κ' έφυγε για τό πόλεμο.

Σαν ήρθε ή ώρα να γεννήση ή γυναίκα του, πιάσαν ή δυό αδελφές της, που την ζήλευαν, τή μαμμή, και την καταφέρνουν με χρημάτα πολλά, ν' αλλάξη τον ήλιο και τό φεγγάρι που θα γεννούσε ή βασίλισσα βάζοντας στον τοπο τους, ένα σκυλλάκι και μιά γάτα.

Σαν ήρθε ή ώρα να γεννήση, να και ή μαμμή, μ' ένα χρυσό κουτί, που είχε μέσα το σκυλλάκι.

— Τι έχεις εκεί μέσα ; την ρωτάει ή βασίλισσα.

— Έχω τα έργαλέτα μου και δεν κάνω να τα ιδή κανένας.

Σαν ελευθερώθηκε όμως ή γυναίκα και έκανε ένα παιδί, που ήταν άμορφο σαν ήλιος, ή μαμμή γρήγορα

— γρήγορα, τό βάζει μέσα στο χρυσό κουτί και άφίνει στη θύρα του τινάξι.

Μιά μαύρη σημάτα θυρώθηκε τότε άμέσως στο παλάτι.

— Όλοι κατεβάσανε τα μωτρα τους, και σαν ήρθε και τό βασιλόπουλο από τον πόλεμο, και τους είδε όλους λυπημένους, τους ρώτησε τι τήν.

— Γιατί να μ'ην είμεθα λυπημένοι, τού είπαν αυτοί, άφ' ή γεννιά σου όχι μόνον δεν γέννησε τον ήλιο, αλλά ούτε άνθρωπο δεν έκανε !

— Και τι έκαμε ;

— Ένα σκυλλάκι.

Πικράθηκε τό βασιλόπουλο, μ'α έλεπε να δώση τόπο στην άφρη, να δ'ή μήπως τό δεύτερο παιδί θα ήταν τό φεγγάρι.

— Άς άφίσουμε τό βασιλόπουλο, και άς έρθουνε στη μαμμή, που έβαλε τό παιδί μέσα στο χρυσό κουτάκι. Έβριζε αυτή, έβριζε στη θάλασσα και έκει πέταξε τό χρυσό κουτί στα κύματα. Τα κύματα τό πήραν, τό παρόσαν και τό φέσαν σ' ένα έρημο νησί, που έμνε κάπου κοντά γηρος, άσκητης μεγάλος, για ν' άγιασθ.

Μιά μέρα που είχε κατέβει από ακροβαλασιά, για να μαζεύση καρπούς και χοιλίδια, για τή φτώχη, πρόχωνε είδε κάτι να λάμπη στη θάλασσα. Πλησίασε, άντικρυς τήν έσέ κοτί, τό άνοιξε, και είδε ένα παιδάκι μέσα άμορφο και σαν ήλιος λαμπερό.

— Βρε τό καϊμένο ! έλεπε, με τί να τό θρένω τό παιδάκι αυτό ! στην έρημιά, που δεν έχω παρά ρίζες και χοιλίδια !

Έκει που έλεγε αυτά τα λόγια, να και τό ρίζινο ό θεός, ένα κομμάτι σταφύλι. Μ' αυτά έθρεψε τό μωρό και τακτικά πιά, κάθε ήμερα τού ριχνε ό θεός από ένα κομμάτι κ' έτσι πότε με τό σταφύλι, πότε με τα φράγια, κατάφερε ό δερμής να θρέψη τό μικρό.

— Άς έρθουμε τώρα πάλι στη μαμμή του παιδιού. Πάλι, έπειτα από καιρό γίνθηκε αυτή έγγνος, πάλι ήρθε ή ώρα να γεννήση και τότε πάλι στο παλάτι ή μαμμή μ' ένα άσημένιο κουτί.

— Έχω τα σύνορά μου μέσα. Δεν επιτρέπεται κανένας να δ'ή τί ο'όλους.

Όταν γεννήσε ή βασίλισσα έκαμε ένα κορίτσι άμορφο σαν ή γάτα γάρι ! Πάλι τό πήρε ή μαμμή κρυφά, τό έβαλε στο άσημένιο κουτί της, έβαλλε ένα γατάκι, που είχε κρυμμένο εκεί μέσα, τό άφησε στον τόπο του κοριτσιού και πήρε τό κουτί με τό κορίτσι και τό πέταξε στη θάλασσα.

Οι αύλιοι τρέξαν να πουν στο βασιλόπουλο, τό νεο, σαν ρώτησε τί γέννησε ή γυναίκα του. Μόλις έμαθε τό βασιλόπουλο πως τό δεύτερο παιδί του είχε ένα γατί, έβριζε !

— Τι είχε αυτό παιδί μου ; τού έλεπε τότε ή μαμμή. Έχεις μιά γυναίκα που κάνει όλο γάτες και σκυλιά !

Θύμωσε πιά τότε τό βασιλόπουλο και διάταξε να

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τό όνομα Πούλες

Σύμφωνα με μιά πρόληψη του Έλληνικού λαού τό όνομα παίει σπουδαίο ρόλο στη ζωή του ανθρώπου. Αποδείξεις και τό άνέκδοτο έκείνο του Θεσσαλού χωρικού, που ένα παιδί του τό βάφτισε ένας Κωνσταντινοπολίτης έμπορος περσικούς από καί. Ό έμπορος άνταμώθηκα Μιχάλη κ' έφυγε. Έπειτα από χρόνια οι δυό κουμπάροι άνταμώθησαν πάλι, και ό τυνός έμαθε ότι ό βαφτιστικός του είχε γίνει τού σχολειού και τού παλουκιού. Και ό πατέρας με παράπονο έλεγε :

— Έλόγου σου φταίς, κουμπάρε. Αν μ'ον τώβγαζες τό παιδί Γιάννη να μ'ον γ'αίη, Στέρηιο να μ'ον σ'ε'ε'ω'σ'η, Προκοπή η μ'ον π'ε'ο'κ'ό'η παρά μ'ον τώβγαλες Μιχάλη και μ'ον χ'ά'α'α'ε' !

Στην Πελοπόννησο, όταν τα παιδιά δεν ζουν π'ε'ρ' από την παιδική ήλικία, ή οικογένεια πιστεύει ότι τούτο όφείλεται σε μάγια κανένος έθ'ρου, και τότε πρέπει, τό πρώτο παιδί που θα γεννηθή, να τό παραγορήσουν τυπικώς σε καμιά φιλική οικογένεια. Σύμφωνα λοιπόν με τή συνήθεια αυτή, ή γαριά τού βρέφους τό βάζει σ' ένα καλάθι, βγαίνει στους δρόμους τού χωριού και φωνάζει :

— Πουλά ένα παιδάκι !...
— Πόσα ; ρωτούν ή γειτόνισσες.
— Όσα-όσα ! άπαντή ή πουλήτρια !

Και τό παιδάκι αγοράζεται τάχα μ' ένα καρβέλι, με μιά τοσπέλα σ'κα, μ' ένα σακκι σιταίρι, κλπ. παραδίνεται κατά τύπους σ' εκείνη που τ' αγοράσει και παίρνει τ' όνομα Π ο ύ λ ο ς, που θεωρείται άδείκακο, δηλαδή δίδωγει από πάνω του κάθε κακό. Από τή στιγμή εκείνη τό φωνάζουν Πούλο. Μετά καιρό τό βαφτίζει ό παπάς τού χωριού, τού δίνει άλλο όνομα, αλλά για τούς χωρικούς μένει πάντα Πούλος, κ' έτσι και τ'ον φωνάζουν.

Η ντομάτα στην Έλλάδα

Οι Έλληνες κηπουροί, οι μάγειροι — ή και όλοι μας — διέκρινε ίσως να ιδιοκτήσουμε την εκατονταετηρίδα της... ντομάτας ! Πράγματι, συμπληρώνονται εκατό χρόνια από τότε που τό νόστιμο αυτό και χρησιμώτατο κηπουρικό είσότης στην Έλλάδα κατά τόν εξής τρόπο :

Κοντά στο Μνημείο τού Ανοικράτους (τό λεγόμενο και αλλοιώςτικα Φανάρι του Διογενους) ήταν τα χρόνια εκείνα ένα Μοναστήρι καθολικών. Ό πολυδιαβασμένος ηγούμενός του — γινώσκός με τό παρατσούκλι Φ ρ α γ κ ο π α τ ε ρ α ς, — μαζί με τούς άλλους σπόρους που έφερε από την Εύρωπη έφερε και ντοματόσπορο. Τους έφτυψε γύρω-γύρω από τό μνημείο και τό καλοκαίρι οι Άθηναίοι έπήρανταν με περιέργεια να ιδούν τούς κόκκινους καρπούς που αυτοί είχαν την προνοιά. Ό ηγούμενος έπροσφερε εύχαριστως ντομάτες σ' εκείνους που θα ήθελαν να δοκιμάσουν, κανείς όμως, δεν τολμούσε να φάη, γιατί φοβόταν μήπως είχε φαρμακευές ! Μ'όσοι να ήθελαν να μάς δηλητηριάσουν οι παληοφάρμακοι, έλεγαν μεταξύ τους. Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

Όταν δόθηκε ευφών έφύλαξε τήν — στο πρώτο ταξίδι στην Έλλάδα — στο καθολικό μοναστήρι, έπιστολή τήν να τού μαγειρέψη ντομάτες παραγεμιστές, ή όποιες άρεσαν πολύ στον Πονητή.

παρόν τη γυναίκα του, να την «πετρούσουν» να την χρίσουν με πέτρες δηλαδή, ως τόν λαμό, και όποιος περνάει να την φρονή.

Τό κουτί με τό κορίτσι, τό πήραν κι' αυτό τα κύματα και τό φέσαν στο έρημον νησί που ήταν τό καλόγηρος. Από την λάμψη τού κουτιού, κατέβηκε ό καλόγηρος σ' άκρογαλιά, τό πήρε και τό άνοιξε. Μόλις είδε μέσα ένα κορίτσι άμορφο σαν τό φεγγάρι, άπεπλήστηκε πάλι κι' άρχισε να σκέπτεται :

— Τώρα πως να τό θρένω αυτά τα δυό παιδιά, που δεν υπάρχε, τίποτε έδώ στο νησί μου ; Ό θεός όμως εξακολουθούσε να στέλνει τα σταφύλια και ή θάλασσα τα φράγια της. Και με φράγια και σταφύλια ζήσαν και μεγαλώσαν και τα δυό τα μικρά.

Πέρασε έτσι καιρός και χρόνια, τα παιδιά μεγαλώσαν, όταν ένα άπόγευμα παραναύατης ό Χάρος και έλπε στον καλόγηρο.

— Έτοιμούσιν πλέον ! Έρθεν ό καιρός σου ! Άχριο βράδυ να έσαι έτοιμος, θα έρθω να σε πάρω !

Αυτός κάλεσε τότε τα δυό τα άδέρφια και τούς έλεπε :

— Άκούστε έδώ παιδιά μου. Τόσα χρόνια ζωής, κουράστηκα. Θα κοιμηθώ κ' έγώ τώρα γ' αναπαυθώ. Θα τραβήξω έναν ύπνο, μεγάλο-μεγάλο, μεγάλο κι' άτελειωτον αλλά όσες μ'ην φοβηθείτε. Να εξακολουθήσετε να μένετε έδώ. Αν όμως στενοχωρηθείτε σ' αυτή έδώ τήν έρημιά και την μοναξιά νά, πάρτε αυτό τό τασάκι. Μόλις τό φιλήσετε και τό π'ητε :

Τασάκι μου, τασάκι μου, έπιμας τούτ'η τή ζωή, Για κέρσας μας κι' άλλη.

Αυτό θα σας πάρη και θα σας πάη σ' άλλον κόσμο. Εκεί θα ιδήτε πράγματα παράξενα, ανθρώπους, πολιτείες. Κ' αν δεν σας άρέσει και εκεί πηγαίνετε σ' άλλα μέρη.

Τα έλόντος ύστερα, τό φίλησε και την άλλη ήμερα κοιμήθηκε, τον ύπνο τόν άεσπντο. Έρθε ό Χάρος και τον πήρε.

Τα παιδιάκα στενοχωρήθηκαν για τό χαμύ του, μ'α, σαν μικρά, περνούσαν την ήμεραν των.

Παίζανε με πετραδάκια, ή μαζεύανε λουλούδια, ή λαλούσανε μαζί με τα πουλιά, ή χάζεσαν με τ' αστέρια. Μα όταν περάσαν κάμποσες ήμέρες, άρχισαν να στενοχωρούνται. Είχαν χάσει, τον καλόγηρο, που ήταν σ'οντροφία τους, και ό τόπος πιά δεν τά χωρούσε. Έκει που καθόντουσαν στενοχωρημένα, θυμήθηκαν άξαφνα, τό τασάκι.

— Βρε άδερφούλα μου, λέει τό άγόρι, έχουμε τό τασάκι. Θα τό φιλήσω, θα πάω σ' άλλον κόσμο και αν είν' καλή εκεί έρχομαι και σε πάω. Τό φίλησε, που λέτε, και έλεπε ύστερα τα λόγια :

Τασάκι μου, τασάκι μου, κτλ.

Άμέσως τό «τασάκι» τόν έφερε σε μιά πόλη. Είδε τότε τό παιδί εκεί πράγματα, που δεν τά ξαναείδε στη ζωή του, ούτε τά ήξευρε τί ήτιονσαν. Προτοκάμια χρυσά και στρογγυλά, μήλα, άχλάδια, φρούτα, άμάξια, ανθρώπους με πλούσια φορέματα, γυναικίσματα, φαγητά, κυρίες, σπία, μαγαζιά, παλάτια. Χίλια δυό πράγματα.

Βρε όράτα είνε, έλεπε, έδώ, άς πάω να πάω και τήν άδελφή μου. Κι' άρχισε να λέη ξανά τα λόγια :

Τασάκι μου, τασάκι μου, πάμε στην άδελφή μου.

(Η συνέχεια στ' άλλο φύλλο.)

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΟΔΕΙΟΝ ΓΙΑ... ΠΟΥΛΙΑ !

Για να πλουτίση κανείς άρκει μιά καλή ιδέα. Μιά τέτοια καλή ιδέα κατεβηκε τελευταία στο μυαλό της Αγγλίδος μίς Πόδηκεττ Ουίτκωμ, ή όποια είχε σήμερον εκατομμυριούχος.

Η μίς Πόδηκεττ Ουίτκωμ έυκεφθηκε έδώ και λίγα χρόνια ν' άνοιξη στο Δονόιντον ένα Ίδείο που να μη μοιάξη διόλου με όλα τ' άλλα, ένα Ίδείο... για παπαγάλους και καναρίνια !

Στο Ίδείο αυτό μπαίνουν οι παπαγάλοι να μιλήν και τα καναρίνια να τραγουδούν άμορφα.

Τό δικαίωμα εισόδου στους πτερωτούς μαθητάς είνε δυό λίρες στερλίνες. Τό κατστήμα κατόπιν γυρνεύει μιά λίρα για να μάθω πεντε φράσεις από τέσσερες λεξές τήν κάθε μια σ'οις παπαγάλους. Μ' άλλες τρεις λίρες οι παπαγάλοι μαθαίνουν δέκα φράσεις. Όταν ο παπαγάλος είνε ιδιοφυής, ό κατοχος του πληρώνει 100 λίρες και τον μαθαίνουν 25 φράσεις.

Τέτοιες πρωτοτυπίες εννοείται ότι μόνο με τούς εκκεντρικούς Έγγλέζους μπορούν να έχουν επιτυχία. Εύτυχώς για τή μίς Πόδηκεττ Ουίτκωμ, τό Ίδείο της έχει περισσοτερα πουλιά απ' όσα μπορεί να διδάσκη.

Γι' αυτό πρόκειται να τό επεκτείνη.

Εν τώ μεταξύ ή κυρία διευθύντρια αθήσης τις τιμές τών μαθημάτων.

Ας σημειωθή επί πλέον, ότι οι παπαγάλοι και τα καναρίνια που βήγαν από τό Ίδείο της πρακτικής αυτής Έγγλέζας, έχουν πολύ μεγάλη αξία και άκριβαγοράζονται.

Ας σημειωθή επί πλέον, ότι οι παπαγάλοι και τα καναρίνια που βήγαν από τό Ίδείο της πρακτικής αυτής Έγγλέζας, έχουν πολύ μεγάλη αξία και άκριβαγοράζονται.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σε κάθε κρότο που ακούγεται απ' έξω αναπνέω κι' ανατριχιάζω ολόκληρη. Σταματά η καρδιά μου, το στήμα μου πνιγνώνεται... Κυττάζω την πόρτα, περιμένοντάς τον γά φωνή με τρόμο...

(Απ' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάς)

(Συνέχεια)

Έξω πέφτει το βράδυ... Τό Παρίσι βουίζει, άι ό ζωή και κίνησι. Κι' όμως ή καρδιά μου είνε βαρειά σάν μολύβι.

Σε λίγο θα τον δω. Θα καθήσουμε στο τραπέζι να φάμε. Τι θα μου πη;

Έχει τόσες δρες κλεισμένες χωρίς νάρθη να με δη. Τόν είδα νό κλαίη. Δεν άμφιβάλλω πειά καθόλου. Τό μυστικό μου μαθεύτηκε...

Ήρθε ξαφνικά ή καμαριέρα και με είδεποίησε πώς με ζητάει ό κύριος.

— Η καρδιά μου χτύπησε άπότομα.

— Είνε στην τραπεζαρία; ρώτησα.

— Όχι, κυρία, στο γραφείο του.

— Στο γραφείο;... Καλά. Θα ρηθ άμέσως.

Και τώρα;... Σταματά εδώ, γιά πάντα ίσως, έτοιμη γιά όλα. Με περιμένει στο γραφείο του. Αυτό σημαίνει πώς έχει να μου μιλήσ.

Ο Θεός άς με λυπηθεί και άς με βοηθήσει στη δύσκολη αυτή περιστασι.

Θά ήμω το σταυρό μου και θα πάω. Ή κρίσιμη στιγμή της ζωής μου έφτασε. Τίποτε πειά δεν μπορεί να προλάβη την καταιστροφή.

Αν ό Έρνέστος φανεί καλός μαζί μου δεν θα λησμονήσω ποτέ την καλοσύνη του. Είνε ό άντρας μου. Τόν πληγώνω βαθιά. Έχει δικαίωμα και να με σκοτώσ. Άς τό κάμει...

(Απ' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάς)

(Μετά μία ώρα)

Όλα έτέλειωσαν.

Όπως τό είχα μαντέψει ό Έρνέστος τό έμαθε όλα. Πώς; Δεν ξέρω ή μάλλον τό υποκτινύμαι. Ό άνθρωπος πού με παρακολουθούσε ήταν βαλμένος άπό τόν ίδιο.

Δεν τόν παρεξηγώ γι' αυτό.

Δεν θυμώνω μαζί του.

Είχε ύποχρεώσει άπέναντι του έαυτού του, άπέναντι του κόσμου να δώση ένα τέλος στην ιστορία αυτή.

Έκλεισε τό ήμερολόγιό μου και τράβηξα γιά τό γραφείο του. Τά γόνάτα μου λυγίσαν. Δεν είχα την δύναμη να προχωρήσω. Μά τι μπορούσα να έλπιζω πειά; Τράβηξα άπότομως και χτύπητα στην πόρτα. Δεν άκουσα τίποτε άπό μέσα και άνοιξε. Είδα τόν Έρνέστο όρθιο πλάι στο τραπέζι, με τά μάτια καρφωμένα κάτω. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν σεβρισμέν τσιγά, μά δεν τό είχα άγγίσει καθόλου.

Με ζήτησες Έρνέστε; τόν ρώτησα με φωνή σβυσμένη, μόλις μπορώντας να κρατηθώ στα πόδια μου, νοιίζοντας πως θα σεορίστω κάτω.

Ο Έρνέστος σήκωσε τό κεφάλι του και μ' έκύταξε άσθητικά.

Έχεις να μου μιλήσης; Ξαναρώτησα.

Ο Έρνέστος με κύταξε κατάματα; μ' ένα βλέμμα κουθλας λές να ελσχωρήσθ βαθιά στην ψυχή μου και μου είπες με φωνή θυμωμένη, ύπόκοψη.

Νά σάς μιλήσω κυρία; Όχι. Σ' δεν έχεις τίποτε να μου πης;

Κατάλαβα άμέσως. Ήξερε τό σφάλμα μου και μου ζήτησε εξηγήσεις. Δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία, δεν χρειαζόν.

τονσαν μισά πράγματα. Έπρεπε να μιλήσω με ειλικρίνεια, με θάρρος, να του τά πω όλα. Και ό έκαμα:

Έρνέστε, του είπα με λυπημένη φωνή. Έρνέστε είμαι ένοχος, τό ξέρω, είμαι άξία της περιφρονησής σου, ζσκότασέ με, πνίξε με;...

Ο Έρνέστος όρθιος άπέναντί μου, άσθητικός, με κατουριασμένο τό πρόσωπο, με κοικινισμένα τά μάτια άπό τό κλάμα, έλαμψε γλωμός. Έκανε μία χειρονομία σάν νάθελε να μου πη: 'Άφισμα τις προσποιήσεις. Δεν μου χρειάζονται. Τι άλλο έχεις να μου πης; Δικαιολογηθήτε...'.

Νά δικαιολογηθώ; Πώς; Και γιατί; Συνέχεια χωρίς διακοπή:

— Ήθελα να σου τό πω όλα, Έρνέστε. Δεν αντάξισα πόσο με βοήθησε τό μυστικό αυτό. Δεν μπορούσα, δεν ήθελα να παίζω έναν τέτοιο ρόλο εί: βάρος της πνής σου. Μά δεν είχα την δύναμη. Τρόμαξα όσε, φοβήσ' αντίκρισα και δονήσαν ή γλώσσα μου. Πονούσα γιά σένα.

— Μή λέτε ψέματα!

— Όχι, Έρνέστε, σου τό ορκίζομαι, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

μαί, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

μαί, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

μαί, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

μαί, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

μαί, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

μαί, σπαράζοταν ή καρδιά μου και τώρα άκούω ύποφωρο φωνή, ή καρδιά μου έχει γίνει κομμάτια. Τό έρω, είμαι άδικαιολογητή, είμαι άσχημη, δεν άξίζω την καλοσύνη σου. Μά θέλω να με πιστέψης γιά τούτο πράγμα. Πώς όπ έκαμα, τό έκαμα γιάτι ήταν ύπεράνω τών δυνάμεών μου, γιάτι ήταν μοιραίο μου, γιατί δεν μπορούσα να κάμω άλλως.

— Ήξερες πόσο έπάλεσα, πόσο άγανακτώ, πόσο έκλαψα!... Πόσες νύχτες γρύπνησα σ' άδίκωπα πάλι με τόν

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Αυτοκίνητοπλημύρα

Από μία στατιστική που έγένετο τελευταίως, πληροφορούμεθα πώς, σήμερα, κυκλοφορούν σ' όλο τό κόσμο 27 εκατομμύρια, 650.267 τρέχουσας λαιμητόμοι, (αυτοκίνητα). Τό μεγαλύτερο άριθμό αυτοκινήτων τόν έχει και δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία περί αυτού: ή Άμερική, όπου όλα τά σπία σκεδόν έχουν και τό ότό τους! Ύστερα έρχεται ή Γαλλία, με 891.000 αυτοκίνητα. Γιά να λάβετε δέ μίαν ιδέα της καταληκτικής έκασ' άσσεως τού είδους αυτού στη Γαλλία κατά τά τελευταία χρόνια, σάς λέμε μονάχα, πώς σιά 1902 είχε μονάχα 10.000 αυτοκίνητα, ένώ, σιά 1912, ό άριθμός των αυτοκινήτων ήλθε σ' 100.000, γιά ν' ανέλθ έπ' όλών ήμερών μας στον τεράστιο άριθμό που αναφέραμε παραπάνω.

Στό Παρίσι μάλιστα, σκέπτονται σοβαρώς να προβοήθεις περιορισμόν τού άριθμού των αυτοκινήτων, έπειδή ή κυκλοφορία των διαβατών στους κεντρικούς δρόμους κατέστη προβληματική με την σημερινή αυτοκίνητοπλημύρα.

Τό άγιον και εύρανοκατέβατον...ζέλο!

Ίσως να ξέρετε ότι τό μαπίγιο είτανε πολύ έν χρήσιμ κατά τό μεσαιώνα, όχι μονάχα προς σωφρονισμόν των άκατων παιδιών, μά και γιά παραδειγματική τιμωρία των μεγάλων. Ο μεσαιωνικός κληρός, ό όποιος είχε πρωτότυπη αντίληψη περί της έπιβολής των θρησκευτικών δοξασιών, κατέφυγε συχνά στο πειστικώτατο αυτό έπαιγίο για να τιμωρήσ τούς άμαρτωλούς ή τούς άσεβείς και να τούς πείσθ περί της θείας άποτελεσματικότητος τού άνάσθου λόγου. Πολλές φορές, λοιπόν, οι Χριστιανοί που πήγαιναν στο παπά να τούς εξομολογήσ, άκουγαν τό λειτουργό τού Ύψιστου να τούς λέη-άν είχαν κάνει καμιά μεγάλη άμαρτία να περάσουν στο διπλανό δωμάτιο και να γδυθούν... γιά να τις γάνε!...

Μία μέρα, κάποια νεαρά και όρνια γυναίκα, γυνυπετήσασα πρδ τού εξομολογητού, τού άνέφερε με δειλή και οιγανή φωνή, τούς πειρασμούς στους όποιους την έκανε να ύποκύνη ό πυρσός της σαρκικής επιθυμίας.

Όταν τελείωσε την εξομολόγησή της και σκούπισε και τό τελευταίο δάκρυ απ' τά μάτια της, άκουσε τόν ιερέα να της λέη την στερεότυπο και τρομερή φράση:

— Πέρας, τέκνον μου, στο διπλανό δωμάτιο-α έχομαι κ' έγώ σέ λίγο.

Ο σύζυγος της, ό όποιος την συνόδευε, και ό όποιος την άγαπούσε τυφρά έπενεβη τότε και είπες στον ιερέα:

— Σας παρακαλώ, Πάτερ μου, να συγκατανέσθε να ύποστώ έγώ την τιμωρία που προορίζετε γιά τη γυναίκα μου. Είνε πολύ λεπτή, πολύ αδύνατη ή καυμένη και ή τρυφερά της επιμέλειά δεν θ' άγασθ' στο ζέλο.

Ο ιερέας δεν έφρασε καμιά άντίρρηση. (Εξάλλου αυτός τού είδους αϊ άντικαταστάσεις ήταν πράγματα συνηθέστατα κατά τόν μεσαιώνα).

Ο τρυφερός λοιπόν σύζυγος πέρας στο διπλανό δωμάτιο, γύνωσε τό πάνω μέρος τού κορμιού του και περιέμεινε δειλάτατα...

να πληρώσθ τις άμαρτίες τού τρυφερού τού ήμίσεος. Ο ιερέας έπειθήθη των κατήκοντων του με άποστολικόν ζήλον. Τό μαπίγιο χάραξε κυανόμαυρα αλφάκια πάνω στη γυνή σάρκα τού άτυχούς συζύγου. Τη στιγμή όμως πού τό μαρτύριό του έπληρώσε να λήξη, ή παρασευδοκόμενη σύζυγός του γυρνάει και λέει άπαθέςστατα τού ιερέως:

— Δώστε του και κάμποσες άλλες, πάτερ μου, έπειδή ξέρετε. Έχω κάνει και κάτοιο άλλο έλάτρημα, πού σάς τό ρωτήσα κομψά!...

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

— Ήταν τούτο τό έλάτρημα, τού είπα.

Η σιγματισμένη πλάτη ενός Ιάπωνος. Το σχέδιο παριστάνει πολεμιστή που παλεύει έναντι ενός δράκοντος.

μενος από τους ανθρώπους του τελευταίου που έφυγε από το ναό του Ήρακλεις, για να σωθεί. Εκεί κατά το έπικρατούν έθιμο σιγματισμένη για να αφοσιωθεί στο θεό και να γίνει ιερός και άκαταβίατος.

Ο σιγματισμός ήταν επίσης γνωστός στους αρχαίους Έβραίους, ο δε Μωϋσής σε μία παράγραφη του «Λευιτικού» του τον απαγορεύει. Πολλοί ακόμη λαοί της αρχαιότητας σιγματίστηκαν στο μέτωπο τους αλμαλλούς, τους δούλους και τους λιποτάκτες για να ξεχωρίζουν έτσι από τους άλλους ανθρώπους. Ο Ιωάννης Καίσαρ αναφέρει στα Ιστορικά του έργα ότι οι Γαλάται πολεμιστές σιγματίστηκαν εβραϊκά με διάφορα χρώματα το πρόσωπό τους για να φαίνονται έτσι πιο τρομεροί κατά την ώρα της μάχης.

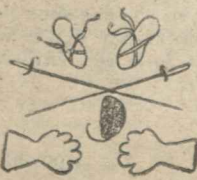
Άλλοτε στα μαιευτήρια της Γαλλίας υπήρχε συνήθεια να σιγματίζουν η μαμμές τα νεογέννητα. Τό έκαναν αυτό για να μη μπερδεύονται τα μωρά και για να ξεχωρίζει κάθε μητέρα το παιδί της. Η συνήθεια αυτή επεκράτησε μέχρι του παρελθόντος αιώνα.

Εί: τη βόρειο Ιαπωνία, στη φυλή των Αϊνόν, από την οποία κατάγονται όλοι οι Ιάπωνες, συμβαίνει το έξης παράδοξο φαινόμενο: Εκεί σιγματίζονται μόνο οι γυναίκες, θέλοντες δε να δώσουν μία άντρική δυναμική στο πρόσωπό τους χαράζουν πάνω από τα χείλη τους μoustάκια, τα οποία τα μεγαλώνουν όσο προχωρεί η ηλικία τους. Στους Μασοί, αρχαίαν πολεμική φυλή της Πολυνησίας υπάρχουν ειδικοί καλλιτέχνες σιγματιστάι, σπανίας εγχειρίδας, οι οποίοι διδόντες σιγματισμού μεγαλώνουν τις γραμμές του σώματος και τα χαρακτηριστικά του προσώπου, για να κάνουν την έκφραση πιο τρομερή και πιο επιβλητική.

Υπάρχουν τρεις τρόποι σιγματισμού, ο δι' έγκοπών, ο δι' καμμάτων και ο δι' κεντημάτων της σαρκής. Έτσι οι Νέγκροι της Σενεγάλης και των Φιλιππίνων Νήσων δεν διατάζουν να αφαιρούν ολόκληρες λουρίδες από την επιδερμίδα τους για να κάνουν... το σώμα τους ωραιότερο.

Οι Ιθαγενείς πάλι της Νέας Γουινέας, για να σιγματίσουν το σώμα τους, υφίστανται εν' άπεριγραπτο μορτήριο. Το κεντούν με καλάμια από μπαμπού. Καθ' όλην τη διάρκεια του μαρτυρίου αυτού προσπαθούν να συγκρατήσουν όσο μπορούν τους πόνους τους. Και το ελάχιστο βογγητό ή μέρος του σιγματισμένου θεωρείται ως άτιμοτικό γι' αυτόν.

Ο σιγματισμός των Ιαπώνων και των Βιρμανών είναι απλούστερος. Χρησιμοποιούν ένα είδος νυστεριού με πολ-

Σχέδιο καμωμένο πάνω στο στήθος ενός ξιφομάχου.

ΜΙΑ ΒΑΡΒΑΡΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

ΟΙ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ

Ο σιγματισμός στους αρχαίους. Πώς αφιερώθη ο Πάρις στους θεούς. Η άπαρηξία του Μωϋσέως. Πώς σιγματίσθησαν οι Γαλάται. Ο σιγματισμός στην Ιαπωνία. Το μαρτύριο των Ιθαγενών. Μία παράδοξη μέθοδος Δονδίνου. Πρίγκιπες, σιγματισμένοι! Η εικόνα του Σίξνερ. Τα Πάθη του Χριστού. Οι ναυτικοί και οι κατάδικοι. Έν' ανέκδοτο επί βασιλείας Βερναρόττι. «Θάνατος στους βασιλείς!» Έπιγραφοί και έρωτικοί φράσεις και...

Η συνήθεια που έχουν ως σήμερα ακόμη πολλές αγριότητες ή ημιπολίτιστες φυλές της γης να σιγματίζουν το σώμα τους, δηλαδή να κεντούν επάνω στο δέρμα τους διάφορες συμβολικές ή αισθηματικές εικόνες, είναι αρχαιοτάτη. Καί πρό εξη χιλιάδων ετών οι Αιγύπτιοι της Αύλης του Φαραώ, όπως και οι Μακεδόνες επί της εποχής του Μ. Αλεξάνδρου σιγματίστηκαν το σώμα τους. Ο Ήρδοτος αναφέρει ότι, όταν άπηγαγε ο Πάρις την Έλλην από τα ανάκτορα του Μενελάου καταδιωγόμενος από τους ανθρώπους του τελευταίου που έφυγε από το ναό του Ήρακλεις, για να σωθεί. Εκεί κατά το έπικρατούν έθιμο σιγματισμένη για να αφοσιωθεί στο θεό και να γίνει ιερός και άκαταβίατος.

Σιγματισμός του προσώπου και στήθους ενός άρχηγού των Μασοί.

Ένας Ιάβας σιγματισμένος στη πλάτη ενός Άγγλου από τον περίφημο σιγματιστή Μαντίνιαν.

λες λάμψε και έπειδή στα μέρη τους, οι σιγματισμένοι είναι και εμπειροί ο σιγματισμός συντελείται ταχέως επάνω στο στήθος που έχει χαραχθεί προηγουμένως επάνω στο σώμα του έπιγραφόμενου. Οι Ιάπωνες μάλιστα οι οποίοι χρησιμοποίησαν τα σιγματισμένα μέρη κατόρθωσαν να παρουσιάσουν πραγματικά όμορφα ματα σχέδια δια σιγματισμού. Βλέπει κανείς σ' αυτά καλλιτεχνικά καμωμένα. Ολόκληρες μάχες, ίσρα έρωτήματα, εικόνες θεών ή πολεμιστών. Επίσης αληθινές συνθέσεις καλώντων πολεμικών το στήθος ή τις πλάτες των: ήρωας καταβάλλοντας δράματα, άρπαικτικά όρνεα που παλεύουν μεταξύ των κλών.

Εντούτοις σιγά - σιγά οι άποδοκίμιοι μορφωμένες τάξεις της Ιαπωνίας όσο και της Βιρμανίας άρχισαν να θεωρούν το σιγματισμό ως κάτι πρόστυχο και χυδαίο και σιγά-σιγά τον ήπαταλίσαν.

Και ενώ συμβαίνουν αυτά στην Ασία, από ελκυστίας και πόον στην Εύρωπην και προπάντων στην Αγγλία ο σιγματισμός είχε γίνει της μόδας. Ο ίδιος ο άδελφος του βασιλέως της Αγγλίας ο πρίγκιψ Άλβέρτος, είχε σιγματισθεί με μία άγρια σιγή χειρά κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού που έκανε σε όλη την Ασία. Αυτό έφτασε για να τον μιμηθεί ο Λονδρέζικος άριστοκράτης.

Άμέσως ένας περίφημος σιγματιστής, ο Μαντίνιαν, άνοιξε έργοστήριο μες στην καρδιά του Λονδίνου. Εκεί έπληγαν για να σιγματισθούν πρίγκιπες έξ αίματος, λόρδοι, δοκς κλπ. Οι πλάτες του άνηρχοντο σε χιλιάδες και πολύ γρήγορο ο τεχνίτης αυτός έγινε πολυκατομιμωμένος.

Η μόδα αυτό δεν άρχισε να μεταδίδει και στην Ηνωμένη Πολιτεία. Δύο διασημοί πολιτικοί, ο Μ. Μπλουέ και ο Μ. Μπλουέ έγέμισαν όλο το κομμάτι με άποσκυτικές εικόνες. Ο κ. Μπλουέ έβαλε και σιγματίστηκαν στη πλάτη του μίαν άπαρηξία της σταυρώσεως του Χριστού, ή δε σιγής του Μυστικού Δείπνου, άντιγραφή της περιήλυν έλκους του Μιχαήλ Αγγέλου. Μία άλλη Αμερικανική ή με Έλλην Τέχνη, έβαλε και της έστιματισαν στο μέρος της καρδιάς την εικόνα του Σίξνερ!

Άφήνοντας όμως τους Άγγλους, ληνεϊς και τους Αμερικανούς πολυκατομιμωμένους που έπαινα μαίσθησαν από ένα καμπίσιο, ύπάρχουν και άλλες κατηγορίες σε όλα τα πολιτισμένα έθνη που σιγματίζονται σχεδόν κατά κανόνα: Οι ναυτικοί και στρατιωτικοί άφ' ενός και οι κατάδικοι και έτεροι. Έτσι βλέπει κανείς στα στήθη των πρ των μιά άγκυρα ή μιά φλογισμένη μάχαιρα ή μιά σημαία. Σχετικό εινε και το άπόστολο άνέκδοτο του στρατήχου του Ναπολέοντος και κατόπιν βασιλέως της Σουηδίας Βερναρόττι, του οποίου ή δυναστεία βασιλεύει ακόμα και σήμερα στη Σουηδία.

Ο Βερναρόττι, πριν άκούη ο Ναπολέων τον κάνει στρατήχην ήταν άλλος στρατάρχης δημοκρατικαίματος και άπό τους μαινομένους μάλλιστα κατά τη Γα'λική δυναστεία. Οταν έγινε βασιλεύς είναν φυσικό ν' άλλάξαν και πεποιθήσεις. Μία μέρα που είναν άρρωστος βαρείας, ο γιατρός της σόλης του έδωκενο του τού κάνη άφαιμάξη. Ο βασιλεύς όμως άρνεϊτο. «Ότ'όσο έπειδή ο γιατρός του είναν άκρινόδυνος ή ζωή του άν δεν έκανε την άφαιμάξη που του ζητούσε, ο Βερναρόττι έδωκενο στο τέλος. Προηγουμένως όμως άρρωστος ο γιατρός του ότι δεν θα έλεγε σε κανέναν πού τίποτε σχετικό με ότι θα έβλεπε καθό, έδωκενο ε την άφαιμάξη. Και πράγματι, κατόπιν βασιλεύς άνοσήκωε το μαντήρι του, ο πρ τρός κατάπληκτος είνε στο βασιλικό χέρι σιγματισμένο μ' ένα δημοκρατικό σκούτο με λόγους την έιγραφη: «Θάνατος στους βασιλείς!»

Επίσης τα κακοποιά στοιχειύ, εκτός των διαφόρων σχεδίων που χαράζουν επάνω τους, άρέσκονται πολύ και στο χάρ-

Σχέδιο καμωμένο στο μέτωπο ενός έρωτικού άνδρα.

Σχέδιο κεντημένο στο στήθος ενός στρατιώτη Γάλλου.

ραγμα έπιγραφών δια των οποίων έκδηλώνον όλην τους την περιφρόνηση προς τούς ποινάς και τούς νόμους. Να μεριές άπ' αυτές. «Τό κομμάτι μου άνηκει στο έθνος». «Τό κάτεργο με περιμένει». «Η λαμπρότης θα είνε ο τελευταίος μου σταθμός».

Κατά τη διάρκεια του σιγματισμού μετεδίδη και μεταξύ των στρατιωτών. Έτσι στις πλάτες ή τα στήθη των στρατιωτών έβλεπε κανείς σιγματισμένες τις εικόνες των στρατηγών Ζόρο, Φόρ, Γκαλιένι, του Πωθυποργού Πουανκαρέ μαζί με διάτιχα δια των οποίων είνανε έννοιο τούς Γερμανούς. Άλλοι πάλι στρατιώται, λιγώτερο πολειοχαρείς και περισσότερο αισθηματικοί, έζωγραφίζαν την εικόνα της άγαπημένης των με διάτιχα, ο τος το άκόλυθο:

Μόνο άν πάση μάθω χιόνισα σε ξεχάσω, ο Σιμόν!

Σήμερα, ύστερ' από την προσωρινή έξαπλωση κατά τη διάρκεια του Εύρωπαϊκού πολέμου, ο σιγματισμός περιορίστηκε πάλι, στην Εύρωπην τοιολογία, άποκλειστικώς με τα τών κακοποιών στοιχειών. Οι συμφορές των άπάρητων, των διασημικών και των κλεπτών έπιβάλλουν στα μέλη τους να σιγματίζονται μ' ένα διακριτικό σημείο (άστρα, φεγγάρι, ήλιος ή μάσκα). Το σημείο αυτό το χαράζουν είνε με το δελκτύλο και το δακτύλι, είνε άκόμη μεταξύ των φροδών.

Πολλοί από τούς σιγματισμένους μετανοούν πολύ γρήγορα για το σιγματισμό τους κ' έπιβάλλουν με κάθε τρόπο να τόν έξαλείψουν. Ο είνος Παρισινός δόκτωρ Λοάρ αναφέρει σχετικώς την κάπως άστεία περιήλυν ένος ύποψηρίου άστρωφίλικου ο οποίος παρουσιάστηκε σ' αυτόν μία μέρα έλκυστος να τόν έξαλείψη μιά έπιγραφή που είχε στο χέρι και ή οποία έγραφε τά έξης: «Θάνατος στους βασιλείς!»

Ένας άλλος πάλι μπήκε μιά μέρα χωρίς να βγάλει το καπέλλο του στο γραφείο του διευθυντού της Τεχνικής άστυνομίας της Λύον.

Κύριο διευθυντά, είνε, έρχομαι να σας παρακαλέσω να μου βγαλετε κάτι άπό πάνω μου.

Βγάλε το καπέλλο πρώτα! τού άπάντησε ο διευθυντής.

Ο άγνωστος έβγαλε το καπέλλο του και δείχνοντας το μέτωπό του είνε: «Αυτό θέλω να μου βγαλετε».

Ο διευθυντής έκοιτάξε και είσε άέσως ότι άπό τόν ένα κρόταφο ως τόν άλλο άναρτήθηκαν χαματιάς μιλιά αλάκωναν το μέτωπο του έπισκέπτου του και είναν στην όψη του μιά έκφραση άπαισία που τόν έκαναν να μοιάζει με τέρας και όχι με άνθρωπο.

Ναι, έξακολούθησε ο άγνωστος θα μου κάνετε μεγάλη χάρη άν μπορέσετε και μου τ' αφαιρέσετε ολ' αυτά... Γιατί έχετε έπρόκειτο να παντρεθώ κι' άπό τού τού χάλασαν όλα... Τις πρώτες μέρες όταν πήγαινα να δώ την άρραβωνασιακή μου, φορούσα πάντα το καπέλλο μου στο σπίτι της και γι' αυτό ή πεθερά μου μ' έλεγε καλοαναθεθεμένο και άγενη... Μία μέρα όμως για να της άδειξω πώς έχω άνατομή, έβγαλα το καπέλλο μου... Η πεθερά μου μόλις είσε πώς είναν σιγματισμένος έβγαλε τις φωνές και με πέταξε έξω από την πόρτα, φωνάζοντας με άπάχη και κλέψη... Έτσι καταώθη ο γάμος μου. Πέτε μου, τώρα, κύριο διευθυντά θα μπορέσετε σεις να μου βγαλετε αυτά για να μην πάθω στο μέλλον καμμιό άλλη δουλειά χειρότερη...

Μέχρι πρό όλίγων ετών ο σιγματισμός έφθασε ως άδύνατον να έξαλειφθή. Ότ'όσο ο δρ. Βαριό, ένας από τούς...

πειδ διακεκομμένους γιατρούς των Παρισινών Νοσοκομείων ανέκαλυσε μιά άλλη και ελάχιστη άδυνατη μέθοδο «άποσιγματισμού» ή όποια δεν άφίνει παρά ελάχιστα ίχνη του σιγματισμού στο σώμα. Σύμφωνα με τη μέθοδο του Βαριό, έπαλείφουν το σιγματισμένο μέρος του δέρματος με διάλυση συμπεπνωμένης τανίνης. Έπειτα, με τη βοήθεια βελών, σαν αυτές που χρησιμοποιούνται για το σιγματισμό, κεντούν όλη την επιφάνεια πλάτη έπιδερμικού νεύου του δέρματος την όποια θέλουν ν' άποσιγματίσουν. Έτσι εισάγεται μέσ' άπ' το δέρμα άρκετή ποσότης τανίνης. Τρίβουν τότε το δέρμα μ' ένα κρηγιόνι νιτρικού άλατος του άργύρου μέχρι της σιγής που το σιγματισμένο μέρος θ' άρχιση να παίρνη χρώμα μαύρο βαθύ. Έπειτα σκουπίζουν το δέρμα.

Αφού κανη δ' αυτά ο σιγματισμένος θά δ' ύστερ' από δέκα-δεκαπέντε μέρες, να βγαίνει μονάχη της και να πέφτη άν κρούστα το σιγματισμένο μέρος της έπιδερμίδος του, άφίνοντας μονάχα στη θέση του ένα όλο σημάδι.

Η έφευρεσις του κ. Βαριό παρέσχε αληθινές έκδυλεύσεις στους σιγματισμένους που ήθελαν με κάθε τρόπο ν' άπολαγούν άπό τα στολδια του σώματος των, καθώς και στους άριστοκράτες ονομ, τούς όποιους ή περσική μόδα του σιγματισμού τους είχε κάνει να σηματοδοτούν σαν άπάρηδες ή άγριοι.

Εκτός αυτού ή έφευρεσις του κ. Βαριό θα μπορούσε να καταστήση έφορμόση μιά ιδέα πολύ έξυπνη την όποια ένος στρατιωτικού γιατρού, ο κ. Κούτ, άνέπτυξε πρό ετών και της, όποιος ή πραγματοποίηση θα παρέσχε μεγάλες έκδυλεύσεις στους διαφόρους στρατούς, προπάντων εν καιρώ πολέμου. Ίδου περί τίνος πρόκειται: Ο Γερμανός στρατιώτης είν' έφορμόση να βιβλίστα μέσα στα όποια ύπάρχουν σχέδια που άναπαριστάνουν ή διαδρομή των κυριών σώματός των. Έτσι εν περιπτώσει τραυματισμού ή άπολοής την ύμροναία παρά να σφίξη μόνος του την άρτηρία του και να περ' ένη βοήθεια.

Έχοντας ύπ' όψη του αυτό, ο δρ Κόντ έπροτεινε να χαραχθή έπάνω στο δέρμα των στρατιωτών ή διαδρομή των άρτηριών με ένδειξεις που πρπει να πιέζονται, εν περιπτώσει τραυματισμού για να προλαμβάνεται ή αιμορραγία... Έτσι πολλές φορές που πεθαίνουν λόγω των αιμορραγιών τας όποιες δεν μπορούν να συγκρατήσουν μόνοι τους, θα σώζονται χωρίς στο σιγματισμό.

Δεν έφηρμόστη όμως άκομα ή μέθοδος αυτή, γιατί οι στρατιώται και μετά την άπόλοή τους, θα έξακολουθούσαν να έχουν το σώμα τους σιγματισμένο, καίγμα που θα τούς έκανε να μοιάζουν με κακοποιούς.

Οι φόβοι όμως αυτοί έξέλειπαν μετά την άνακάλυψη του δρ Βαριό και πολλοί Εύρωπαϊκοί στρατοί σκέπτονται ήδη να έφαρμόσουν την ιδέα του γιατρού Κόντ.

Σιγματισμένοι ύπάρχουν και στην Ελλάδα. Περιορίζονται όμως μεταξύ των κατοίκων κοινωνικών στρωμάτων κ' αυτοί είναν οι κατάδικοι καθώς και οι διάφοροι άλλοι έγκληματικοί τύποι.

Επίσης και στα μέρη των πολλών Ελλήνων θαλασπινών, βλέπει κανείς τωρατισμένους άγχιους και άλλα διάφορα σχέδια.

Συνήθως όμως όλη αυτή είνε άτεχνη και κακοφτιαγμένη, πράγμα που μεγαλώνει την άποκορευτικότητα των.

Σχετικό με τη μόδα του σιγματισμού στην Αγγλία είνε και το άκόλυτο άνέκδοτο. Μετά το πέρας της μόδας αυτής οι κυρίες που είχαν σιγματισμένη ντροπώνουσιν να δείχνουν τα σιγματισμένα χέρια τους και παρά τη μόδα της εποχής οι Άγγλίδες φορούσαν μακριά μανίκια.

Μέχρι πρό όλίγων ετών ο σιγματισμός έφθασε ως άδύνατον να έξαλειφθή. Ότ'όσο ο δρ. Βαριό, ένας από τούς...

Μάχη άρπαικτικών όρνων σιγματισμένη με συνδυασμό πολλών χρωμάτων επί του στήθους ένος Άγγλου από τόν Μαντίνιαν.

πειδ διακεκομμένους γιατρούς των Παρισινών Νοσοκομείων ανέκαλυσε μιά άλλη και ελάχιστη άδυνατη μέθοδο «άποσιγματισμού» ή όποια δεν άφίνει παρά ελάχιστα ίχνη του σιγματισμού στο σώμα. Σύμφωνα με τη μέθοδο του Βαριό, έπαλείφουν το σιγματισμένο μέρος του δέρματος με διάλυση συμπεπνωμένης τανίνης. Έπειτα, με τη βοήθεια βελών, σαν αυτές που χρησιμοποιούνται για το σιγματισμό, κεντούν όλη την επιφάνεια πλάτη έπιδερμικού νεύου του δέρματος την όποια θέλουν ν' άποσιγματίσουν. Έτσι εισάγεται μέσ' άπ' το δέρμα άρκετή ποσότης τανίνης. Τρίβουν τότε το δέρμα μ' ένα κρηγιόνι νιτρικού άλατος του άργύρου μέχρι της σιγής που το σιγματισμένο μέρος θ' άρχιση να παίρνη χρώμα μαύρο βαθύ. Έπειτα σκουπίζουν το δέρμα.

Αφού κανη δ' αυτά ο σιγματισμένος θά δ' ύστερ' από δέκα-δεκαπέντε μέρες, να βγαίνει μονάχη της και να πέφτη άν κρούστα το σιγματισμένο μέρος της έπιδερμίδος του, άφίνοντας μονάχα στη θέση του ένα όλο σημάδι.

Η έφευρεσις του κ. Βαριό παρέσχε αληθινές έκδυλεύσεις στους σιγματισμένους που ήθελαν με κάθε τρόπο ν' άπολαγούν άπό τα στολδια του σώματος των, καθώς και στους άριστοκράτες ονομ, τούς όποιους ή περσική μόδα του σιγματισμού τους είχε κάνει να σηματοδοτούν σαν άπάρηδες ή άγριοι.

Εκτός αυτού ή έφευρεσις του κ. Βαριό θα μπορούσε να καταστήση έφορμόση μιά ιδέα πολύ έξυπνη την όποια ένος στρατιωτικού γιατρού, ο κ. Κούτ, άνέπτυξε πρό ετών και της, όποιος ή πραγματοποίηση θα παρέσχε μεγάλες έκδυλεύσεις στους διαφόρους στρατούς, προπάντων εν καιρώ πολέμου. Ίδου περί τίνος πρόκειται: Ο Γερμανός στρατιώτης είν' έφορμόση να βιβλίστα μέσα στα όποια ύπάρχουν σχέδια που άναπαριστάνουν ή διαδρομή των κυριών σώματός των. Έτσι εν περιπτώσει τραυματισμού ή άπολοής την ύμροναία παρά να σφίξη μόνος του την άρτηρία του και να περ' ένη βοήθεια.

Έχοντας ύπ' όψη του αυτό, ο δρ Κόντ έπροτεινε να χαραχθή έπάνω στο δέρμα των στρατιωτών ή διαδρομή των άρτηριών με ένδειξεις που πρπει να πιέζονται, εν περιπτώσει τραυματισμού για να προλαμβάνεται ή αιμορραγία... Έτσι πολλές φορές που πεθαίνουν λόγω των αιμορραγιών τας όποιες δεν μπορούν να συγκρατήσουν μόνοι τους, θα σώζονται χωρίς στο σιγματισμό.

Δεν έφηρμόστη όμως άκομα ή μέθοδος αυτή, γιατί οι στρατιώται και μετά την άπόλοή τους, θα έξακολουθούσαν να έχουν το σώμα τους σιγματισμένο, καίγμα που θα τούς έκανε να μοιάζουν με κακοποιούς.

Οι φόβοι όμως αυτοί έξέλειπαν μετά την άνακάλυψη του δρ Βαριό και πολλοί Εύρωπαϊκοί στρατοί σκέπτονται ήδη να έφαρμόσουν την ιδέα του γιατρού Κόντ.

Σιγματισμένοι ύπάρχουν και στην Ελλάδα. Περιορίζονται όμως μεταξύ των κατοίκων κοινωνικών στρωμάτων κ' αυτοί είναν οι κατάδικοι καθώς και οι διάφοροι άλλοι έγκληματικοί τύποι.

Επίσης και στα μέρη των πολλών Ελλήνων θαλασπινών, βλέπει κανείς τωρατισμένους άγχιους και άλλα διάφορα σχέδια.

Συνήθως όμως όλη αυτή είνε άτεχνη και κακοφτιαγμένη, πράγμα που μεγαλώνει την άποκορευτικότητα των.

Σχετικό με τη μόδα του σιγματισμού στην Αγγλία είνε και το άκόλυτο άνέκδοτο. Μετά το πέρας της μόδας αυτής οι κυρίες που είχαν σιγματισμένη ντροπώνουσιν να δείχνουν τα σιγματισμένα χέρια τους και παρά τη μόδα της εποχής οι Άγγλίδες φορούσαν μακριά μανίκια.

Μέχρι πρό όλίγων ετών ο σιγματισμός έφθασε ως άδύνατον να έξαλειφθή. Ότ'όσο ο δρ. Βαριό, ένας από τούς...

Μάχη άρπαικτικών όρνων σιγματισμένη με συνδυασμό πολλών χρωμάτων επί του στήθους ένος Άγγλου από τόν Μαντίνιαν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Ζάν ήταν πολύ ευμορφος κορίτσι. Έτσι που ήταν δεκαοκτώ χρόνων, με τη χάρι της ηλικίας της, με τα μεγάλα μαύρα όνειρο-πόλα μάτια της, με το χαμόγελό της που φαινόταν σαν χάνι, έμοιαζε με άγγελο του Παραδείσου κι όποιος την άκουγε να μιλά θυμόταν τα πουλιά του δάσους.

Τώρα τελευταία, όμως, η Ζάν δε μιλούσε πια, δε χαμογελούσε, ήσαν θλιμμένη πάντα. Άφηνε κάθε τόσο το βελόνι της κι ένα δάκρυ λαμπρό σαν σταγόν δροσιάς έκυλούσε στο άσπρο προσώπίκι της.

Η σιωπή της Ζάν! Άγαπούσε απλησιμένα. Άγαπούσε τον Πάολ Ντυτουαγιέ... Ο νέος την ελάτρευε κι εκείνος, είχε, όμως, έναν ευπορο πατέρα, έναν καταστηματάρχη, που απαιτούσε από τη νύφη του προίκα δέκα χιλιάδες φράγκα τουλάχιστον.

Αυτή ήταν η τελευταία του λέξι. Μάταια ο Πάολ προσπάθησε να τον κερύει ν' αλλάξει γνώμη. Μάταια του παρίστανε πως η Ζάν ήταν επιτήδεια πολύ στο ράψιμο και θα μπορούσε ν' άνοιξε δικό της άτελι, που θα πηγαιναν μπροστά.

Για ν' άνοιχτεί ένα κατάστημα, άπαιτούσε στερεότυπα ο κ. Ντυτουαγιέ, χρειάζονταν πρώτα κεφάλαια. Χωρίς αυτά τίποτα δε γίνεται!

Και η Ζάν ήταν θλιμμένη πάντα... Άγαπούσε τόσο πολύ κι είχε τόσες μικρές ελπίδες!

Έμπρός! στη μαμά της έσκουπιζε τα δάκρυα και προσπαθούσε να χαμογέλασε... Γιατί να προσθέσει μιά ακόμα θλίψη στην καρδιά της μητέρας που είχαν ύψοφύσει τόσο πολύ στη ζωή της;

Ήθελε, όμως, σε κάποιον ν' άνοιξε την καρδιά της; Για να ξεσπάσει ο πόνος της; Το ένστικτό της τότε την έσπρωξε στο Ζάν, το θετό της αδελφό, τον παιδικό της φίλο και σύντροφό, που ήταν κι εκείνος εργατής, σ' ένα μεγάλο βιομηχανικό εργοστάσιο.

Οι γονείς της Ζάν τον είχαν βοηθό μισθωτό μιά νύχτα στο δρόμο και το υιοθέτησαν. Αργότερα γεννήθηκε η Ζάν. Όμως τον εκράτησαν πάλι κι δε ήταν φτωχός... Η Ζάν κι ο Ζάν ανατραφής μαζί, μαζί έπαιζαν παιδιά, μαζί πηγαιναν στο σχολείο. Κι ήταν αγαπημένα κι περιούσια από άδελφους.

Ο Ζάν τώρα είχε γίνει είκοσι χρόνων κι αγαπούσε πειρά πολύ τη Ζάν από κάθε άλλη φορά. Ήταν τόσο καλή, τόσο άγνη και τόσο δωροφιλής! Και τι χαρα ήταν εκείνη που αιδανόταν, όταν μπορούσε να της προσφέρει μιά κορδέλλα ή ένα μικρό δώρο! Ήθελε να τη βλέπει πάντα ευτυχισμένη!

Μιά μέρα, όμως, ο Ζάν τη βρήκε κλαμένη.

— Τι έχεις Ζαννέτα μου; της είπε.

— Τίποτε.

— Έλα, έλα, μη μου κρύβεσαι. Μια βρομάδα τώρα σε βλέπω θλιμμένη... Μήπως σε πείραξε κανείς;

— Όχι, σε βεβαιώνω!

— Έννοια σου και θα μάθω εγώ!

Τότε άφηκε αδέλφ τη, να ξεσπάσουν τα δάκρυα κι αναγκάστηκε να τα δμολογήσει όλα, κρατώντας άκουμπισμένο το κεφάλι της στον ώμο του παιδικού συντρόφου της.

Ο Ζάν άκουσε κατάπληκτος την έρωτική της περιπέτεια κι έφυγε τρικιλίζοντας, σαστισμένος, αναμειγμένος...

Μιά στιγμή ένοιμζε πως θάπεφτε καταμεσής του δρόμου. Έπειτα άνασκαυόταν κι άρχισε να τρέχει σαν τρελλός... Τότε έννοιωσε τη φοβερή αλήθεια, πως αγαπούσε μ' έρωτα τη νέα εκείνη που τον έπαιρνε για αδελφό της.

Το κτύπημα ήταν τρομερό. Κι ο Ζάν έτρεχε σαν τρελλός στους δρόμους γεμάτος απελπισία... Τι την ήθελε τώρα τη ζωή; Του ήταν βάρος, δεν είχε πια προορισμό κανένα!

Έξαφνα συνήλθε κι άρχισε να βλέπει καθαρότερα... Έμπρός! Κουράγιο, έκθετο παιδί που σε μάγεψαν απ' τους δρόμους και σου χάρισαν τόσα χρόνια την αγάπη τους! Η Ζάν άγαπά τον Πάολ, πρέπει να τον παρηγορήσει ν' άνοιξε ευτυχισμένη και θα τον πάρει!

Ναι, μια που να βρεθούν η δέκα χιλιάδες φράγκα που γυρεύει ο γέρος Ντυτουαγιέ; Ο Ζάν με όλη του την ευχέρεια θα δώσει και τη ζωή του ακόμα για αυτές τις δέκα χιλιάδες... Τι αξίζει, όμως, η δική του η ζωή, αλήθεια;

Έτσι φτάσει στα βυλεβάρτα τώρα. Ένα παιδί έμοιαζε κάτι ρεκλάμες: Μηχανικός έπαιζε μιά κι' έδιδε οδόν θυμωμένος:

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΖΩΗΣ

«Αν θέλετε να μην άρρωστε μετά το θάνατό σας, είτε φτωχό, είτε πλούσιό, από δυστυχία, τη γυναίκα σας, τα παιδιά σας, την οικογένειά σας στη φτώχεια και στη δυστυχία, ασφαλισθείτε στην Έταιρεία μας.

Με μιά πρώτη καταβολή 500 φράγκων κι' ετήσιες δόσεις 25 φράγκων, εξασφαλίζετε στους κληρονόμους σας άποζημίωση δέκα χιλιάδων φράγκων...»

«Με μιά πρώτη καταβολή 500 φράγκων...»

Ο Ζάν δε διάβασε περισσότερα. Ο πρώτος πόνος του ήταν κι οταν άναυόφισι. Άναπνέει τώρα. Βρέθηκε η προίκα της Ζάν. Γυρίζει τότε πίσω, τρέχει στο Ταμειείο, άποσπεί όλες τις καυθήσεις — 550 φράγκα που τα είχε μαζέψει φράγκα με φράγκα — κι έπειτα παρουσιάζεται στη διεύθυνση της Έταιρείας.

Νόμιζε πως θα έτελεινε άμέσως. Χρειάζονταν, όμως, κάποιες διαδικασίες. Τον παραπέμπουν απ' τον ένα στο άλλο. Περνούν δυο μέρες. Η αγάπη του, όμως, του δίνει θάρρος και ύπομονη. Δείχνει στο γιατρό το στήθος του και τ' άποσπεί τον μπράτσο, κι' έπι τέλους όλα τελειώνουν. Έχει τώρα τα φράγκα της άσφαλείας στα χέρια του!

Στο φτωχικό του δωμάτιο επέγραψε μιά φρικιά πενήντα. Κι' ο Ζάν, πριν από το μεσημέρι πρέπει νύχτα πενήντα. Κι' ο πόνος του ήταν πειρά μεγάλος, γιατί συλλογιότανε, πως η Ζάν δε θα πεθαινε ποτέ της πως είχε πεθάνει για χάρι της... Έπρεπε, όμως, να πεθάνει χωρίς να ποδοθή, χωρίς άδυναμια, χωρίς μιά καρδιά χωρίς μιά κών λεία... Έπρεπε να πιστέψουν όλοι πως ο θάνατός του ήταν τυχαίο δυστύχημα, γιατί διαφορετικά η Έταιρεία δε θα πλήρωνε.

Επί τέλους εξήμερωσε. Ο οδρανός ήταν γκριζός, σαν να πεθούσε κι' εκείνος... Ο Ζάν αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

κων, εξασφαλίζετε στους κληρονόμους σας άποζημίωση δέκα χιλιάδων φράγκων...»

«Με μιά πρώτη καταβολή 500 φράγκων...»

Ο Ζάν δε διάβασε περισσότερα. Ο πρώτος πόνος του ήταν κι οταν άναυόφισι. Άναπνέει τώρα. Βρέθηκε η προίκα της Ζάν. Γυρίζει τότε πίσω, τρέχει στο Ταμειείο, άποσπεί όλες τις καυθήσεις — 550 φράγκα που τα είχε μαζέψει φράγκα με φράγκα — κι έπειτα παρουσιάζεται στη διεύθυνση της Έταιρείας.

Νόμιζε πως θα έτελεινε άμέσως. Χρειάζονταν, όμως, κάποιες διαδικασίες. Τον παραπέμπουν απ' τον ένα στο άλλο. Περνούν δυο μέρες. Η αγάπη του, όμως, του δίνει θάρρος και ύπομονη. Δείχνει στο γιατρό το στήθος του και τ' άποσπεί τον μπράτσο, κι' έπι τέλους όλα τελειώνουν. Έχει τώρα τα φράγκα της άσφαλείας στα χέρια του!

Στο φτωχικό του δωμάτιο επέγραψε μιά φρικιά πενήντα. Κι' ο Ζάν, πριν από το μεσημέρι πρέπει νύχτα πενήντα. Κι' ο πόνος του ήταν πειρά μεγάλος, γιατί συλλογιότανε, πως η Ζάν δε θα πεθαινε ποτέ της πως είχε πεθάνει για χάρι της... Έπρεπε, όμως, να πεθάνει χωρίς να ποδοθή, χωρίς άδυναμια, χωρίς μιά καρδιά χωρίς μιά κών λεία... Έπρεπε να πιστέψουν όλοι πως ο θάνατός του ήταν τυχαίο δυστύχημα, γιατί διαφορετικά η Έταιρεία δε θα πλήρωνε.

Επί τέλους εξήμερωσε. Ο οδρανός ήταν γκριζός, σαν να πεθούσε κι' εκείνος... Ο Ζάν αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

Η καρμάνια που καλούσε τους εργάτες, στη δουλειά, του φώναζε: «Ο Ζάν, αισθάνθηκε ένα ρίγος. Θάνατος, όμως, απ' την ξαγρυπνία... Επί τέλους δεν έδισατος. Έγραψε τη ληξιακή του, άφησε κληρονόμο τον τη Ζάν κι' έβηκε στο εργοστάσιο.»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ο. Κ.

Λεπτεπίλεπτον ρόζενταλ φυσιογνομίες και κορμωστασιά νοση-τεγμήματος. Τας σπουδές της συνεπλήρωσεν σ' ένα φημισμένο σχολειόν της Έλβετίας. Έκ' άκτως φίλεργος άποφύγει όσο το δυνατόν περισσότερον να σκαταλά τας άρας της σε χορούς και δεξιώσεις, και παρουσιάζεται μόνον σε πολύ φιλικούς της κύκλους και ή εμφάνισις της γίνεται δεκτή μ' ένθουσιασμον, διότι ειναι εκάτως διακοσμητική. Αι τουαλέτται της εκλαμβάνονται ως μοντέλλα παριζιάνικα και ή πλείετες έξ αυτών άνήν νν στην εμπειρίαν της και στην αξιοθαύμαστη ραπτική Ικανότητά της. Όσοι παρενέστησαν σε μιά των τελευταίων κοσμικών δεξιώσεων, δεν λησίωνον την έκλεκτή και ώραία Δεσποινίδα, που θύμιζε ένα άπό τ' άριστοσηγήματα του Ρέινολντς, με γκρι άρζαν λαμέ και σύννεφα από άσημένα τουλίκα, σολιτιμένο μ' ένα μόνον άπό ρόζ καμελίες, έναμον σένες με την λουλουδένια φρεσκάδα της.

Η Μενταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η πολυπληθέστερες και συγχρόνως ή πλέον ώρατες και εκλεκτές συνανθροίνεις της παρελθούσης έβδομάδος ήσαν ή πρώτη συμφωνική συνουσία του Ω σίου την παρελθούσαν Κυριακήν και την Τρίτην το Τσέχικο Κουαρτέτο.

Η πρώτη συνουσία έδόθη εις το Άττικόν με άσφυγνιτικήν συροήν λόσημον. Άρτι άρχιθίσαι Άθηναίους με κομψότατα πρώην κοστούμια συνοδουόμενα με πολύτιμες γούνες ρενάρ.

Άπό τις πλέον θαυμασθείσας εμφανίσεις, Δες Ντεμπλάι και μιά με σούετρο μάλλινο και λαμέ άρζαν φούστα κρεπ-ντε-σίν και καπέλλο πολύ σιμ είδος τόν άπό καστόρι γκρι, ή άλλη τέρεξυ κόκκινη, καπέλλο κόκκινο και ρενάρ γκρι, κ. Δροούλια με φόρεμα πολύ κομψό άπό μαύρο κρεπ-ντε-σίν σε φόντο λευκό, μαύρο καστόριο τσι, κ. Παπαγεωργίου καλλιτεχνικόν σύνολον με ροζέ, κ. Ίμμελεν λεπτοτάτη εύμορφα με γκρι άρζαν και μπλε μαριν-μερ και φούστας σε τόνους ντεγκρανέ μπλε ρουά, Δες Δ. Λοβεργου γκρι και πράσινο φόρεμα σπόρ, Δες Άλεξ. Παπά πρώσιον φορεμύ άνασμπλ. κ. Αυσσιέν Ντεμπλάι ταγιέρ μύθο άφύγον εκούπν και καμέλια λευκή, τόν άπό μαύρο καστόρι, κ. Κυριέτη καφέ και με φόρεμα σπόρ, Δες Αίξη Κωνσταντινίδη αθηρία έμ-φάνισις με τζάμπερ άσυνειθιστο λαμέ γκρι και γκρι-μπλε καστόρινο καπέλλο γκρι-μπλε.

Τό παρελθόν Σάββατον μαστίχα παρά τή κ. και τή κ. Κ. Τσάτου. Η οικοδόσκινα λίαν συμπαθής, φέρουσα πολύ χαριτωμένην τουαλέτταν μετέδεδε τους προσκεκλημένους της.

Μετέδεδε άπεριόριστον ποικιλίας — χορός υπό τους ήχους γραμμοφώνων και ράου των μερικόν μπαζέ. Διεκρίνανε τον κ. και τήν κ. Π. Χέλιμ με μαύρα, τόν λατράν και τήν κ. Τσανίδη —τό νέος Λογοθέτη— με μαύρα και κόκκινα,

RESTAURANT VARIETE

ΕΝΑ

ΚΑΤΩΘΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΛΑΜΠΡΑΣ

Τὸ μόνον καὶ μοναδικὸν κέντρον ἐμφανισθὲν διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι

ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ χορεύονται

ΥΠΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΕΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Χοροὶ πάσης ἐθνικότητος καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς ΑΙ ΤΟΥ ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ
"ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ,"

POLYDOR

**ΔΙΣΚΟΙ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ**

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΒΛΑΣΤΟΥ

• ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ •